5-77

DEVLET KUŞU — En sonunda onlar benim başıma kondu!

Evet, bir bileşim...

Otomobil almayı düşünenlere yepyeni ve farklı bir olanak doğdu. 131.

131 modeli, otomotiv dünyasında bir çığır açtı. 131'e duyulan güven üretildiği ülkede (İtalya) kısa bir sürede büyük boyutlara ulaştı. Daha ilk yılda 70.000 adet sattı.

131, teknik bir başarı. Bir bileşimin ürünü. 131 yepyeni avantajlar getiriyor. Güvenlikte. Sağlamlıkta. Güçlülükte. Konforda. Tutumlulukta. Ve şıklıkta!

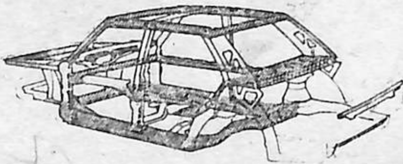
Eğer, 131'i tanımlamak gerekirse bir tek kelime yeter: Olağanüstü!

Güçlülük, güvenlik, sağlamlık, konfor ve tutumluluğun bileşimi 131, otomotiv dünyasında pek sık kullanılmayan bu kelimeyi gerçekten haketmiştir.

Yepyeni avantajlarıyla, yepyeni bir çağ açarak!

İşte 131'in avantajlarından birkaçı:

Çelik kafes-yapı...

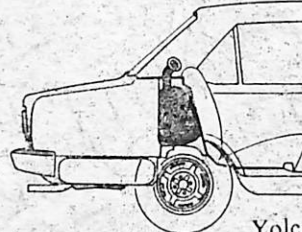
131'in yolcu bölümünü, çelik kuşaklardan oluşan bir kafes-yapı sarar. Taban ve tavan düzeyi ile kapıların orta hizasından geçen çelik kuşaklar, sürücü ve yolculara çepeçevre güvenlik sağlar. Çelik kafes-yapı, deforme olmaz.

PVC kaplama...

131'in altı, etekleri ve çamurluk içleri, pası ve aşınmayı önleyen kalın bir PVC tabakasıyla tamamen kaplıdır. Gövde altını nem ve diğer dış koşullar etkileyemez.

Korunmuş benzin deposu...

131'in benzin deposu arka koltuk sırtı hizasındadır. Darbelerden en korunmuş bölümde. Bu, hem daha güvenli bir yerleştirmedir hem de geniş bir bagaj hacmi elde edilmiştir. Yolcu bölümü, çelik bir zırhla bagaj bölümünden ayrılmıştır.

Cıvatalı çamurluklar...

131'in ön çamurlukları, sökülür-takılır tiptedir. Onarımı kısa sürede yapılır. Daha az masrafla yapılır.

Bunların yanı sıra, kilitlenir direksiyon, çocuklar için özel kapı güvenlik kilitleri, bombeli yan camlar, üç parçalı direksiyon mili, merkezî elektrik sistem kontrol kutusu, arka tekerlekler için özel fren regülatörü hep 131 modelinin özellikleri. Hep 131'de bütünleşen avantajlar...

Murat 131

TOFAŞ Anabayileri ve TOFAŞ Yetkili Satıcıları 131'le ilgili her türlü başvurunuz için yetkilidir.

Manajans-221-122

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 5 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 26 Ocak 1977 — Fiatı 250 Kuruş

10-9-8-7...

«İnsanlığı onurlandıran yasalardır. Biz de yasaları onurlandırabilsek!» — Daniel WEBSTER

MÜSTEŞAR, kendisinden iş danışılan, bilgi alınan kişidir; yumruk antrenmanı yapmak için kullanılan saman dolu bir torba değil. Ama olay gösteriyor ki, bazı bakanlara Müsteşar yerine bir yumruk torbası vermek daha yerinde olabilir. Yumruk torbası, Bakanının hiçbir dileğine «Olmaz,» demez. Yumruklandığında karşı koymaz. Kimse «Neden yumrukladın bu torbayı?» diye soru yöneltmez Bakana.

Adalet Bakanlığı görevinde bulunan Bay İsmail Müftüoğlu, MC'nin utanç dolu davranışlarına bir yenisini eklemiş bulunuyor. Hem de daha öncekilerin tümünü gölgede bırakarak. Yumruklanan yalnızca bir Müsetşar, yalnızca bir Yüksek Savcılar Kurulu üyesi değil. Yumruklanan, bir ulusun onuru.

Zorbalıktan yakınıyoruz bir de. Zorbalık sırf sokak zorbalığı biçiminde değil artık ülkemizde. Zorbalık, bulunduğu yere lâyık olmayan kişilerin eliyle devletin üst kesimlerine dek çıkarılmış. Bu davranışın Adalet Bakanı tarafından gerçekleştirilmesi büsbütün acı verici. 1971 de Anayasa'da yapılan değişiklikle, Yüksek Hâkimler Kurulu'na başkanlık etme yetkisi verilmiştir Adalet Bakanına. Yüksek Hâkimler Kurulu'nun görevi ise, gerektiğinde ülkemiz yargıçlarını yargılamaktır. Yumruklama olayını bu gerçeklerin ışığında değerlendirince, büsbütün tüyleri ürperiyor insanın.

Evet, Bakanın kendisinin belirttiği gibi, Müsteşarıyla arasında bir görüş ayrılığı olması olağandır. Sağduyu sahibi Müsteşar, Bakanın usulsüz davranışlarına karşı çıkmış. Olağan olmayan, bu görüş ayrılığının yumrukla kapatılmaya çalışılması.

Olan olmuş, tarihe geçecek bir gümbürtüyle koskoca bir çam devrilmiştir. Hiçbir güç bu lekeyi tümüyle temizleyemeyecektir. Yüz yıl sonra bile, bir Adalet Bakanının adaletsizlik yolunda yumruk salladığı unutulmayacaktır. Merak ettiğimiz şu: Bu olayın acısını hafifletmek, hiç değilse benzer olayların yinelenmesini önlemek için bir şeyler yapılacak mı?

Sözgelimi Bakanlar Kurulu ne yapacak? Mecliste ne gibi tartışmalar olacak?

Bu soruların karşılıklarını alabilmek için biraz beklemek zorundayız. Meclis üyeleri aylıklarının artmasına karşı çıkmaktan, Başbakan ve Bakanlarsa temel atıp tesis açmak ve seçim söylevleri vermekten başka bir işe bir süre zaman bulamayacağa benziyorlar. Bu konuya eğilebildiklerinde ise, Adalet Bakanının görevden alınacağını hiç sanmıyoruz. Hattâ Bakana «Çok ayıp ettin birader!» denileceğini bile sanmıyoruz. MSP'ye bunca ödün verildi. Bir ödün de MSP'li Adalet Bakanına verilsin, çok mu?.

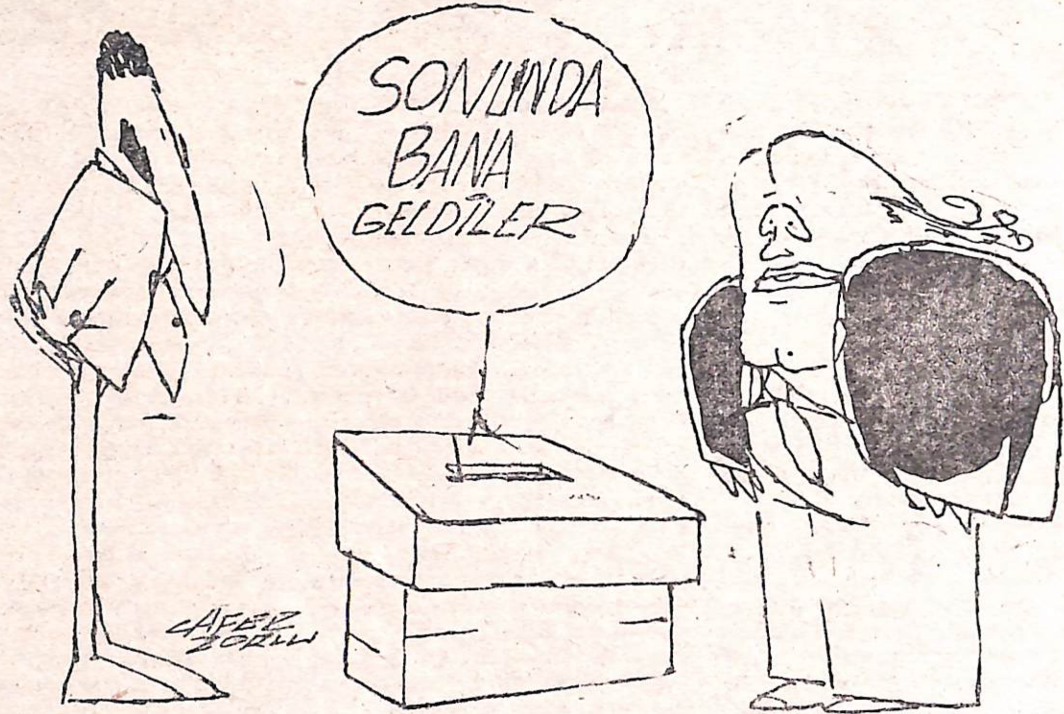
Peki Bay Müftüoğlu kendisi ne yapacak? Bağışlanmaz yanılgısını üstlenip «Ben bu görevde daha fazla kalamam,» diyerek kendi isteğiyle çekilecek mi? Bunu ummak çocukça olur. Baksanıza ne demiş:

«Aslında Müsteşarı değil, o haberi yazan gazetecileri dövmek lâzım.»

Elinden gelse, bütün ülkeyi sopadan geçirecek adam. Pes doğrusu! Vallahi de, billâhi de pes! Ne diyeceğini bilemeden donup kalıyor İnsan. Yazılmadık, söylenmedik bir şey kalmadığını sandığınız sırada öyle bir yeni marifet çıkıyor ki ortaya, al baştan ediyorsunuz.

Ama yakındır. Tüm bu hokkabazlıkların sonunun geleceği gün yakındır. Ülke yönetimini kuyruğu sık sık çekilen bir kediye çevirenlerden hesap sorulacağı gün yakındır. İşte o zaman kimin nakaut olduğunu hep birlikte göreceğiz.

AKBABA

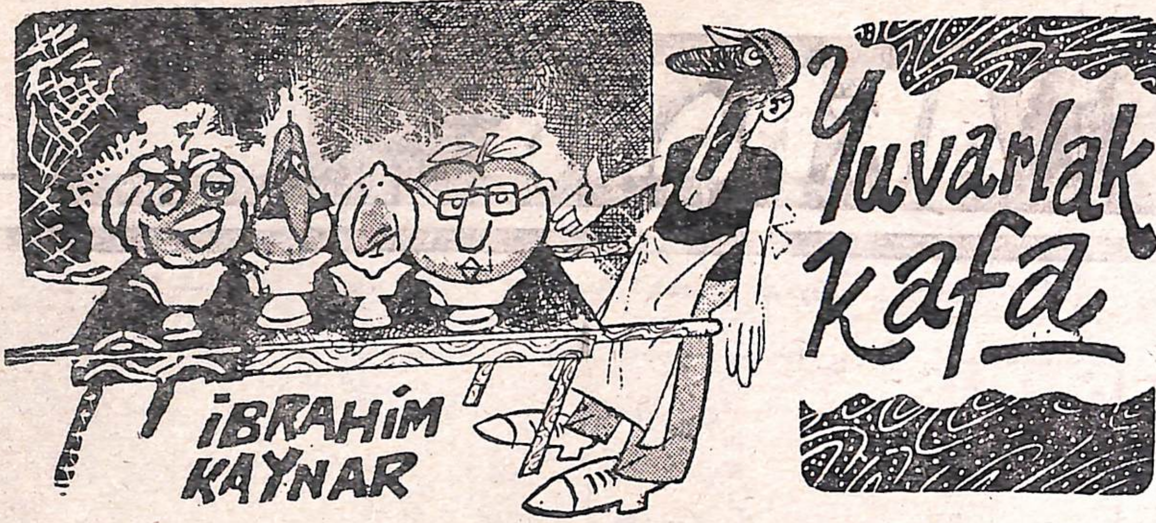

— AP ve CHP «Erken seçim istiyor —

— Demirel, hükümet ortaklarına sık sık taviz veriyor —

— Yeter be! Kes şu ağlamayı... Ben yüzme bilmiyorum!...

HAYATTA ne olmak istedimse tersini oldum. Ne olmak istemedimse ondan oldum! Karışık değil mi? Açıklıyayım.

Erginlik çağına girdikten sonra ilk verdiğim karar hayatım boyunca hiç evlenmemek oldu. Mutlu bir ömür sürmek için hiç evlenmemek!... Onsekizinci yaşımı bitirdiğim gün evlendim...

Her çocuk gibi çok severdim futbolu. Acar, golcü bir santrofor olmak isterdim. Ne yazık ki mahalle takımında hep yedek kaleci olarak kaldım. Ve birinci kaleci hiçbir zaman sakatlanmadı.

Öğrenimimi tamamlayıp gemi kaptanı olmak istiyordum... Halen yüzmeyi bile bilmiyorum.

Ve en önemlisi yazmak istiyordum. Yazmak!.. Yazmak... Rastgele bir konuda değil hem, «EKONOMİ YAZARI» olmak istiyordum. Bir senedir aşkın süredir yazıyorum. Ama gazeteler ve dergiler yerine duvarlara yazıyorum. Adını açıklayamıyacağım bir partiye badana boya ustası olarak girdim.

Pek sessiz bir adam sayılmam, çevremdekilerden terbiyesi müsait olanlar «geveze» bile diyebilirler bana. Bütün bunları onlara da anlatıyorum.

— Ne duruyorsun, diyorlar, madem istiyorsun ekonomik konularda da yaz.

— Haklısınız yazmalı ama, diyorum.

— Aması ne?

— BEN HİÇ EKONOMİ OKUMADIM Kİ, EKONOMİ YAZARI OLAYIM,

Anlamaz anlamaz yüzüme bakıyorlar. Bu insanlar da ne kadar anlayışsız oluyorlar canım, içlerinden bir tanesi de çıkıp:

— Boşver bu kuruntulara, sen yazmana bak. ŞABAN KARATAŞ DA HİÇ BASIN YAYIN, T.V. EĞİTİMİ GÖRMEDİ AMA İKİ SENEDİR T.R.T. GENEL MÜDÜRLÜĞÜ YAPIYOR demedi.

Neyse geçelim, ben kendi sorunlarımla ilgilenmeliyim. Evet, aksiliklerden söz ediyorduk. Bütün bu aksilikler «Kara bahtım, kem talihim» yüzünden değil, kafam yüzünden.

Benim bir kafam var!

Bu bir buluş değil, elbette herkesin bir kafası var, ama benimki herkesinkinden farklı... Benim kafam yusyuvarlak!..

Evet, evet, yusyuvarlak benim kafam! Bir futbol topu gibi, düzgün ve yuvarlak!..

Bu yüzden beni her gören bir kahkaha fırtınasına kaptırır kendini. Kimi de benim üzerimde dünyanın ilk kafa nakli ameliyatının gerçekleştirildiğini sanır, sanki birinci kafam kesilmiş ve yerine «adias marka» bir futbol topu konmuş, kurallara uygun şişkin bir top!

Bütün aksilikler yuvarlak kafam yüzünden oluyor işte. Çünkü her yeni karşılaştığım kişiye omuzlarımın arasında yuvarlak bir futbol topunun değil, herkesinki gibi bir kafanın durduğunu kanıtlamak zorunda kalıyorum.

Evliliğimin ilk ayında işsiz ve parasız kalmıştım. İş için başvurduğum her yerde kahkahayla karşılaştım. Kimse gülmekten kendini alıp da «İş var» ya da «İş yok» diyemiyordu. Kısacası kafam yüzünden iş bulamıyordum. En sonunda kenar mahalledeki bir bakkalın vitrininde şu yazıyı okudum:

TEZGAHTAR ARANIYOR! FİLTRELİ SİGARA YOK! LÜTFEN SORMAYIN!

Derhal içeriye daldım. Bakkal hiç başını kaldırmadan:

— Filtreli yok! Dedi.

— İş arıyorum.

Adam başını kaldırdı ve tahmin etiğiniz gibi gülmeye başladı. Orası son şansımdı, onun için dişlerimi sıktım ve adamın gülmesinin bitmesini bekledim.

— Çok az para veririm, dedi, haftada yüz lira.

— Kabul, dedim.

Adamın müşterisi iki hafta içinde dört misli arttı. Müşteriler alışverişden ziyade benim kafamı görmeye geliyorlardı. İlk defa kafam bir işe yarıyordu. İkinci haftanın sonunda ücretim elli lira arttı.

Görüp göreceğim rahmet bu kadarmış. Mahalleli benim kafama alıştı ve artık gülmez oldu. Dükkânın müşterisi yine eskisi gibi azaldı. Ustanın yüzünden düşen bin parça olmaya başladı.

Bu durumda bana bir görev düşüyordu. Kafamın yalnız görünüşünün değil içinin de bir işe yaradığını kanıtlamak. Hemen harekete geçtim. Vitrinde yapışık «FİLTRELİ SİGARA YOK» yazısını indirip yerine «FİLTRELİ BULUNUR» yazısını yapıştırdım.

Tabii hemen oluk oluk müşteri akmaya başladı, hepsine ayrı cevap veriyordum.

— Filtreli kalmadı efendim, onun yerine size bir Bafra bir ağızlık vereyim. Bafrayı ağızlığa takarsanız, filtreli Bafra olur!..

— ....!?

— Filtreli yok bayan, onun yerine size sakız vereyim, bu vesileyle sigarayı da azaltmış olursunuz...

— ......?

— Filtreli kalmadı efendim, başka birşey versem...

Kimi homurdanarak çıkıyor, kimi teklifimi kabul edip birşeyler satın alıyordu. Ama çoğuyla ağız dalaşı yapmak zorunda kalıyordum.

— Madem yok, niye var diyorsunuz?

— Ama efendim,

— Aması maması yok, bu şarlatanlıktır!..

Kavgaların sayısı artınca usta dayanamayıp beni işten çıkarttı.

Yine iş aramaya başladım. Yine günlerce yüzüme güldüler. En sonunda bir fabrikada bekçilik görevi buldum. Personel Müdürü beni karşısına alıp nutuk çekmeye başladı.

— Ortaokul diploman var mı?

— Var efendim,

— Ama senin diploman bizim fabrikanın güvenliğini sağlamaz.

— Haklısınız,

— Bizim fabrikaya bekçi olacak adam zeki olmalı.

— Haklısınız,

— Haydi şimdi bana zekânı kanıtla,

İçim burkuldu. Adam benim futbol topunun içinde beyin var mı yok mu anlamaya çalışıyor?

— Nasıl kanıtlamamı istersiniz efendim, dedim.

— Bana karmaşık bir soru sorun, ben sizin zekâ derecenizi anlarım.

— Olur, dedim. Bilirsiniz rahmetli İsmet Paşa için «Kafasında dokuz tilki gezer, tilkilerin kuyruğu birbirine değmez» derlerdi...

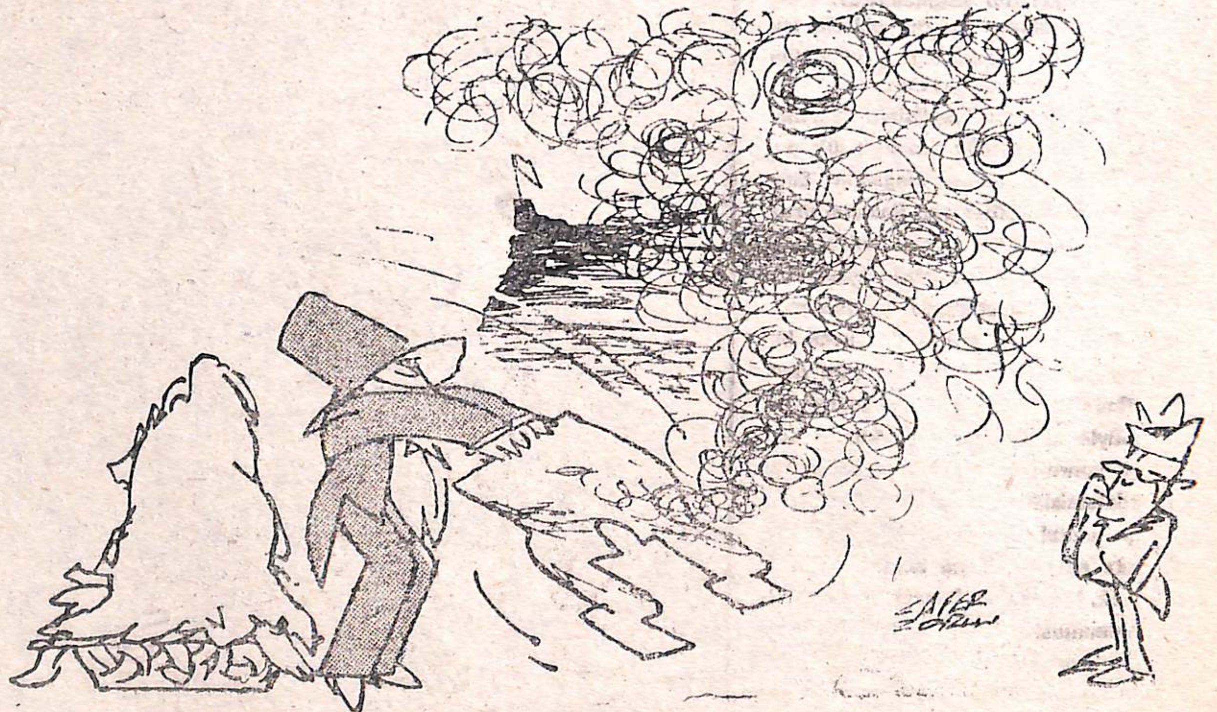
— Evet böyle bir söz söylenirdi.

— Şimdi söyleyin bakayım, dedim, İsmet Paşa keçilerini nerede saklardı?

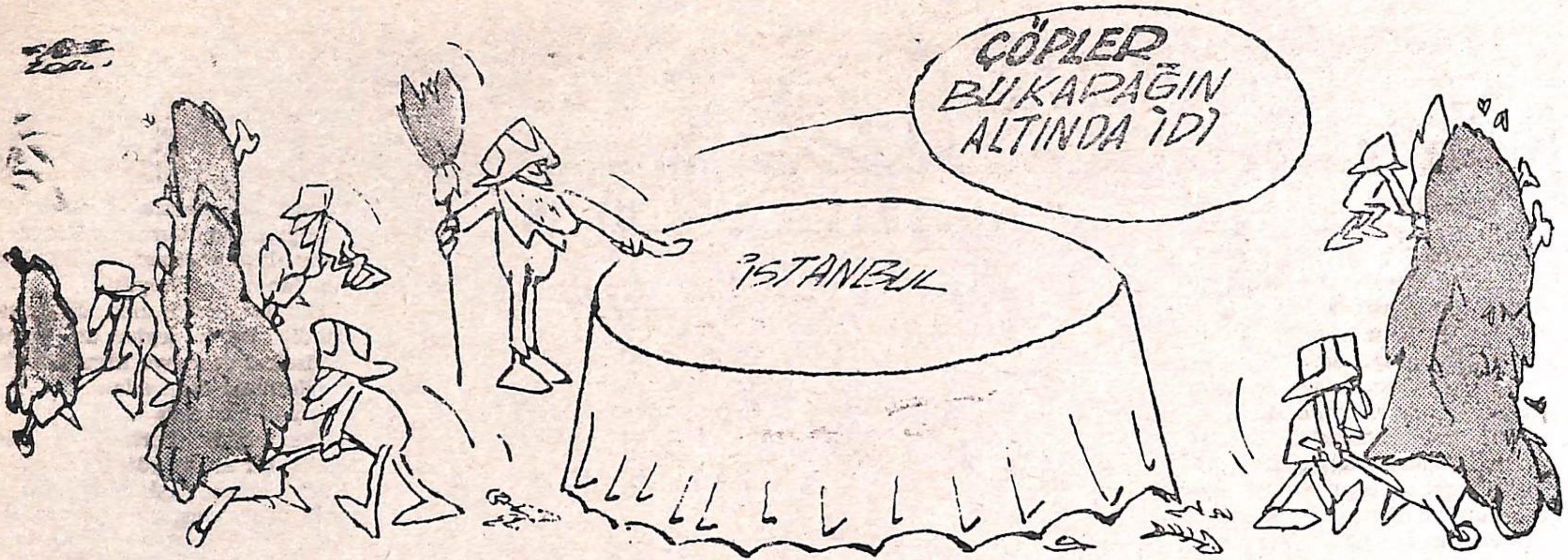
— Anlamadım, dedi Personel Müdürü...

— Anlaşılmayacak birşey yok efendim. Şöyle hafif tertip oynatmış insanlar için «Keçilere yol vermiş» demezler mi?

— Derler,

— Senin bu kirli çamaşırların havayı kirletiyor!...

— Bu söze göre her akılbaşında adamın kafasında keçiler var.

— Hıııımmm, etti Personel Müdürü, öyle olması lâzım.

— İsmet Paşa da akılbaşında bir insan olarak keçilere sahipti, kafasında ayrıca dokuz da tilki vardı, tilkilerle keçilerin bir arada yaşayamıyacağı açık, şimdi söyleyin bana İsmet Paşa keçileri nerede saklardı?

Personel Müdürü gözlerini kapatıp iki yana sallanmaya başladı. Durumdan çok memnundum. Yuvarlak kafamın içinde parlak bir zekâ bulunduğunu kanıtlamıştım. Çok sürmeden Personel Müdürü gözlerini açtı.

— Sizi, dedi.

— Evet, dedim heyecanla, işe alıyorsunuz değil mi?

— Maalesef dedi, sizi işe alamam çünkü kafaları karıştıran sorularınız var.

İşte yine yuvarlak kafam işe girmeme engel olmuştu.

Kısacası çok ızdırap çektim yuvarlak kafamın yüzünden. Ama son buluşum bütün acılarımı unutturacak güçte, patentini aldığım için açıklamamda sakınca yok.

Birgün aynanın karşısına geçmiş, bir yandan kafamı inceliyor, bir yandan da nasıl bu kadar kusursuz yuvarlak olabildiğini düşünüyordum.

— Bu kafa!.. Diyordum kendi kendime, bu yuvarlak kafa bütün acılarımın kaynağı...

Böyle söylenirken çılgın bir fikir geldi aklıma. Kafamdan intikâm almak!.. Evet kafamdan intikam almalıydım. Ama nasıl? Yumruklamak, duvarlara toslamak bir işe yaramazdı, sonunda acı duyacak yine bendim. Birden kafamı yemek geldi içimden, kafamı elma yer gibi, armut yer gibi yemeli, intikâmımı almalıydım!...

Derhal mutfağa koştum. En keskin bıçağı aldım. Ve hemen kapının arkasında duran, kocaman yuvarlak bir karpuzu. Gelip aynanın karşısına oturdum. Aynaya baka baka karpuza gözlerimi, ağzımı, burnumu, kulaklarımı yaptım. Yusyuvarlak karpuz aynen kafama benzemişti. Kafam hazırdı, onu yiyip içimi serinletebilir, intikâmımı alabilirdim. Büyük bir hırsla bıçağı kaldırıp karpuza sapladım.

Buz gibi olmuştu içim, intikâmımı alıp rahatlamıştım. Kafam her aklıma geldikçe bir bıçak ve bir karpuz beni rahatlatmaya başladı.

Bu yol bir buluşa götürdü beni. Yakında çok zengin olursam hiç şaşmayın.

Bu ülkede yalnız benimle kafam arasında düşmanlık yokki... Herkes biribirine düşman. Günde ortalama iki tane siyasal cinayet işleniyor. Buluşum bu cinayetleri önleyebilir.

Kime kızıyorsun kardeşim? Getir bana fotoğrafını, ben sana onun armuttan bir büstünü yapayım, sen de hartdadanak ısırıp sonra da şapırtata şapırtata ye armudu, pardon düşmanını! Bak için nasıl serinliyor...

Karısına kızan karısının resmini, müdürüne kızan müdürünün resmini, komşusuna kızan komşunun resmini getirsin. Sonra da söylesin en çok sevdiği meyvayı, şıpın işi yapalım büstü, verelim eline, hem afiyetle meyvasını yesin hem de intikâmını alsın.

Eğer buluşum tutarsa pasta kalıpları yaptırıp tuzlu, tatlı, kakaolu, vanilyalı pastalardan parti liderleri, politikacılar da yaptırtacağım. Kim hangi politikacıya kızıyorsa, alır onun pastasından yarım kilo, katır kutur yiyip içini serinletir.

Yakında kartpostal satan işporta tezgâhlarında kabaktan yapılmış Demirel, Armuttan yapılmış Ecevit, Elmadan yapılmış Bozbeyli, Limondan yapılmış Türkeş büstleri görürseniz hiç şaşmayın.

Bizim memlekette buluşlar çabuk yayılır. Benim şimdiden merak ettiğim birşey var. Buluşumu yürütenler acaba Erbakan Hoca'nın büstünü hangi meyvadan yapacaklar.

Bana sorarsanız Erbakan Hocanın büstünü hurmadan yapmak en uygun iş olacaktır!...

İbrahim KAYNAR

Kadroname

Halimi düşündükçe billâh ağırır başım
Derim niçin denk değil, kadrom ile maaşım?
Kadro yerde çark eder maaş göklerde uçar,
Bu uçuruma bakan, Ertekin kalır naçar.

Ben beşlik bir kadrodan dörde üç maaş alan
Bir garip öğretmenim, kendi derdime dalan.
Üst düzeyde bilumum cümle dostlar anlaştı,
Ve bir hamlede torba, kadroları paylaştı.
Ağzımla kuş tutsam da yıllardır gelmez kadro,
Her ay göz yaşı döker, tanzim edilen bordro.
Kadrosuzluk yüzünden gider muktesep haklar,
Çünkü büyük balıklar, kadroları araklar.
Akvaryumdakilere göstermediler ilgi,
Üçe bir'in üstüne çekiverdiler silgi.
Böylece Ertekin'e küçük balık dediler,
Üçün birini dahi, çok görüp vermediler.

Fuat ERTEKİN

— Her zaman başımın üstünde yerin var!...

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

MÜZEDEKİ GÜNLUK (1)

YOZYÜREK müze biletçisi oldu, taştan heykellerin bile benzi soldu. Gişede birlikte çalıştıkları yaşlı adam, bir yandan bilet satıyor, bir yandan da Yozyürek'e müzecilik konusunda bilgi veriyordu.

«Bak aslanım; müze demek, insanlığın becerilerinin dünü ve bugünü ile sergilendiği yerler demektir. Güzel, ilgi çekici, olağanüstü sanat yapıtları müzelere konur ve herkese gösterilir.»

«Anladım,» dedi Yozyürek. «Peki isteyen böyle bir yapıt armağan edebilir mi müzeye?»

«Edebilir elbet. Kimi zaman da, müze yöneticileri değerli buldukları yapıtları parayla satın alırlar.»

«Ben para falan istemem. Vereceğim, koysunlar müzeye. Böylece herkes yararlanmış olsun.»

«Neyi vereceksin?» diye sordu yaşlı biletçi. «Senin elinde böyle olağanüstü bir sanat yapıtı mı, var?»

«Sanat yapıtı olup olmadığını bilmiyorum. Ama olağanüstülüğü su götürmez.»

«Nedir o?»

«Bir pantalon,» dedi Yozyürek?»

«Pantalon mu? Ünlü birine mi ait?»

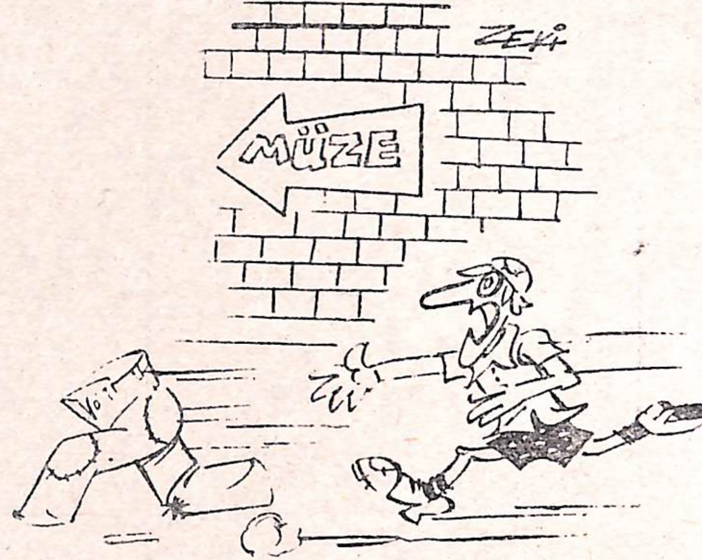
«Yok canım! Ünlüler pantalonlarına el sürdürtürler mi? Bu pantalonun sahibi, hiç kimsenin tanımadığı biri. Adını ben bile bilmiyorum. Bir gece Haydarpaşa'daki bekleme salonlarından birinde karşılaştık. Bir kış gecesiydi anlayacağın. Dışarıda tipi, ayaz. Bekleme salonu dopdoluydu. Ama bekleyenlerin hiçbiri tren falan beklemiyordu. İstediğimiz, bir yere gitmek değil, tersine, orada kalıp geceyi geçirmekti. Uzatmayayım, ben bu adamı karşıdan gördüm. Ayağındaki pantalonu da gördüm. Görür görmez, bu pantalonun müzelik bir yapıt olduğunu kestiriverdim.»

«Özelliği neresindeydi ki?» diye sordu meraklanan müze biletçisi.

«Özelliği kumaşındaydı amca. Yani nasıl bir kumaştan yapıldığı belli değildi. Bu pantalon öylesine çok delinip yırtılmıştı ki, artık tümüyle delik ve yırtıklardan oluşuyordu. Düşünebiliyor musun?»

«Uğraşıyorum ama, biraz zor oluyor.»

«Gidip adamdan pantalonunu çıkarmasını istedim. Özeriyi beğenmedi. Meğer donu da yokmuş içinde ve çıplak gezmeye utanırmış. Çıkarması için direttim. Sen çıkar, gerisini sonra düşünürüz dedim. Adam omuzunu silkti, yitirecek bir şeyi olmadığını geçirdi belki kafasından, ayağına giydiği o yırtıklar ve delikler toplamını çıkarıverdi. Bir yaygaradır yükseldi yolcu salonunda. Efendim, görmüyor musunuz, garip pantalonsuz dolaşıyor! Yok şu, yok bu. Neyse, biri, üşümemek

— Ayağıma bir geçirirsem, bir daha nah çıkarırım!...

için içine bir de pijama pantalonu giymişmiş fazladan. Çıkartıp bu benim adama verdi.»

«Oldukça ilgi çekici,» dedi müze bekçisi, kafasından kimbilir neler geçirerek.

«Bu öyküden alınacak bir pay var amca,» diye açıklamasını sürdürdü Yozyürek.

«Gerçekten mi?»

«Gerçekten ya. Adamcağız o pantalonluktan çıkmış pantalonu ayağında taşımayı sürdürseydi, kimse başını çevirip bakmayacaktı bile. Nasıl olsa ayağında bir pantalon var. Oysa, öte yandan, pantalonun yoktan farkı yok.»

«Kafam karışıyor,» dedi yaşlı adam.

«Benim de,» diye ona hak verdi Yozyürek. «Ama sabırlı ol. Aslında pantalon, adamın ayağında değil, kafasındaydı.»

«Öyle mi?»

«Öyle ya! O bitip gitmiş şeyi giydiğini sanıyordu. Çıkarınca, giydiğini sanmamaya başladı. O zaman da herkes onun kıçının açık olduğunu gördü. Biri pijamalarını verdi. Adamcağız örtünmüş oldu, ben de müzelik bir pantalon kazandım.»

«Yarın getir de, şu pantalonu bir göreyim,» dedi yaşlı biletçi.

«Yarını beklemene gerek yok,» dedi Yozyürek. «Hep yanımda taşırım. Şimdi göstereyim istersen.» Elini cebine sokup çıkardı, boş avucunu yaşlı adamın önünde açtı. «İşte!»

Güvensizlikle baktı beriki. «Kih kih kih,» diye güldü, eksik dişlerini göstererek.

«İnanmıyorsun ama, gerçekten bunu giyiyordu adam.»

«Bu pantalon gerçekten müzelik. Ama bir sorun çıkacak karşımıza.»

«Neymiş o?» diye sordu Yozyürek.

«Kih kih kih! Bunu müzeye

Yazısız

koysak bile kimse göremez ki!»

Doğrusunu isterseniz Yozyürek bunu düşünmemişti. Pantalonu yeniden cebine koydu.

Müzeler konusunda öğrenmek istediği başka şeyler de vardı. «Müzeleri gezmeye kim gider?»

«Herkes,» dedi adam.

«Nasıl herkes?»

«Basbayağı herkes. Müzeler belirli bir sınıfa yönelik değildir. Kadın, erkek, yaşlı genç, zengin, yoksul, okumuş, okumamış; kısacası düşünülebilecek her türlü insan gider müzelere.»

«Ömrümde bir kez olsun müzeye gitmiş değilim,» dedi Yozyürek. «Ben düşünülemeyecek bir insan türü müyüm? Yoksa insan değil miyim?»

«Ben de hiç müzeye gitmedim,» diye kendi suçunu açıkladı yaşlı adam. «Aslını ararsan, bizim müzeyi bile gezmedim hiç. Burada bilet satmaktan, içeri bakmaya vaktim olmadı. Ama emekliliğim bir gelsin, ilk işim şu gördüğün kapıdan girmek olacak.

«Orası müze girişi değil, helâ kapısı,» diye uyardı Yozyürek.

«Öyle mi? Zararı yok. Bunca yıldır helâya gidecek vaktim de olmadı.»

«Sen de çok sıkı çalışmışsın amca. İnsan biraz tokgözlü olmalı. Ben, sözgelimi, birazdan paydos edeceğim. Bugünkü kazancımı doğrulttum sayılır. Yarın, kaldığım yerden sürdürürüm.» Çekmecedeki paraları alıp cebine doldurmaya başladı. «Taş attım da kolum mu yoruldu? Doğrusu iyi iş müzecilik.»

Yaşlı biletçi, Yozyürek'in koluna yapıştı. «Aklını mı kaçırdın?»

«Sevinç biraz başıma vurmadı değil ama, aklımı kaçırdığımı sanmam.»

«Koy o paraları yerine.»

«Benim değil mi yani bunlar?»

«Kim söyledi senin olduğunu? Eğer geri bırakmazsan hapislerde sürünürsün.»

«Bırakırsam da dışarıda sürünmeye devam ederim.»

«Deli olma oğlum.»

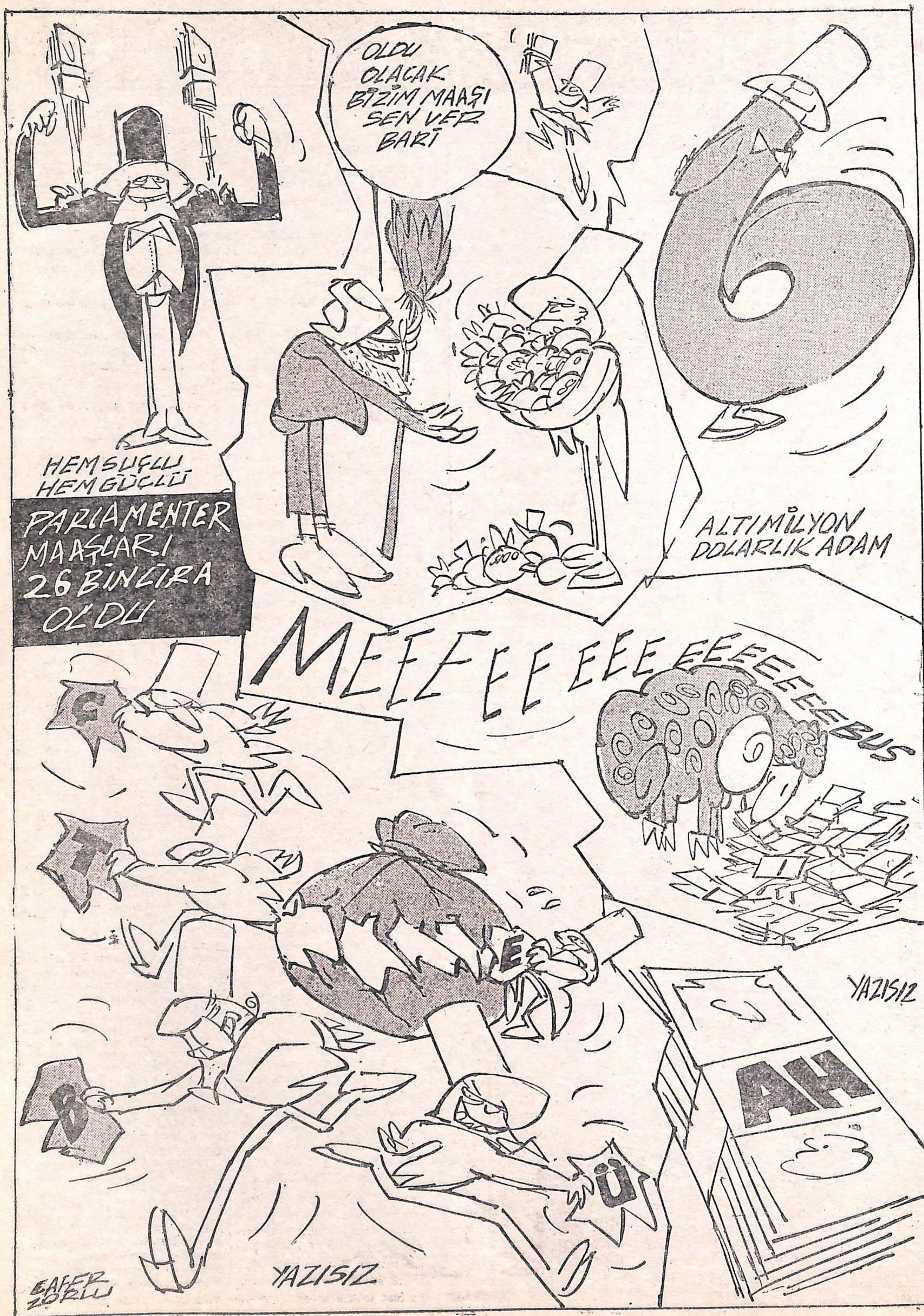
Yozyürek istemeyerek geri koydu paraları. «Anlamıştım,» diye söylendi. «Bu işin içinde bir çapanoğlu olduğunu anlamıştım. Beni buraya yerleştireni bir elime geçirsem...»

«Sahi,» dedi yaşlı adam. «Kim buldu sana bu işi?»

«Bir eski tandık. İnsanlığın kültür zenginliklerinin benim ellerime teslim edileceğini söyleyip kandırdı beni. İşin içinde gerçekten para var sanmıştım. Çok yazık!»

Bu olandan sonra, müze yöneticileri, Yozyürek'in bilet satmasının sağlığına dokunduğunu görüp onu gişeden aldılar ve girişti biletleri kesmekle görevlendirdiler. Böylece adamımız, kültür zenginliklerine birkaç adım daha yaklaşmış oldu.

Gelecek hafta, bu müzelik serüveni izlemeyi sürdüreceğiz.

HEMSUÇLU HEMGÜÇLÜ
PARLAMENTER MAAŞLARI 26 BİN LİRA OLDU
OLDU OLACAK BİZİM MAAŞI SEN VER BARİ
ALTIMİLYON DOLARLIK ADAM
MEEEEEEEEEEEEEEEEBUS
YAZISIZ
AH
YAZISIZ
ZAFER ZORLU

HER TELDEN Burhan ESEN HER TELDEN

FİLMLERDEKİ KONUKLARIN SONU

YERLİ filmcilerimiz yüzbinler harcarlar. Ortaya öyle bir eser çıkarki... Seyredenlerin ağızları açık, akılları kaçık hale gelir.

Senaryoya önem vermez, konuya mangır ödemezler. Pradüktör:

— Yahu, der, yazara ne diye beşyüz lira ödeyerek yiyelim kazık. Karşılıksız bono da versek pullara yazık. Bizim arabanın şoförü almış eline kalemi, ağlamaktan kıracak âlemi. Ben okudum ağladım. Birinci karıya verdim. Yarıya gelince düştü bayıldı. Hastaneye götürdükte ayıldı. Nikâhsıza gece yarısı okudum öteki yarısını, fenalık geçirdi. Annesi sinirleri yatışsın diye nişastalı su içirdi. Muhasebeciye emir verdim:

— Şoföre elli kâğıt öde, kafayı çeksin, hakkıdır, dedim.

Gazetelerin, dergilerin yayınladıkları fotoromanların çoğuda konuları ya başka yerlerden aşırtmışlar ya da fakir işkembe-i kübralarından çıkarmışlardır.

Senaryo diye, sunduklarını yemez atsanız on aç kediye. Çarşıya alış - verişe çıkan ev hanımı bakkaldan diş macunu alınca, seks macunu yemiş gibi olmakta, hemen bakkal çırağına vurulmaktadır.

Az sonra kasaptan alırken et, kadının başına gelecektir binbir dert. Şeytan yolunu saptıracak, bu sefer gönlünü bıyıklı kasaba kaptıracaktır.

Derdine derman sora sora, gitmiştir kürtajcı doktora. Gayri meşru bebek alınmış, fakat yerine yenisi salınmıştır. Senariste göre bu olay, aşk diye yutturulmaktadır pek kolay.

Cinayetlerde çok yer tutar. Filmin yarısını vur, kır tutar. haydut güçlü, kuvvetli herkül Genç kızı aldatıp ırzına geçen gibidir. Büyük itibar sahibidir. Çeker bıçağı, eşit parçalara böler az önce kirlettiği yavrucağı. Seyirci doymaz kana. Hep çıkar öldürenden yana:

— Vur ha, vur... Dumanını kül gibi savur!.

— Elin dert, bıçağın sert görmesin!

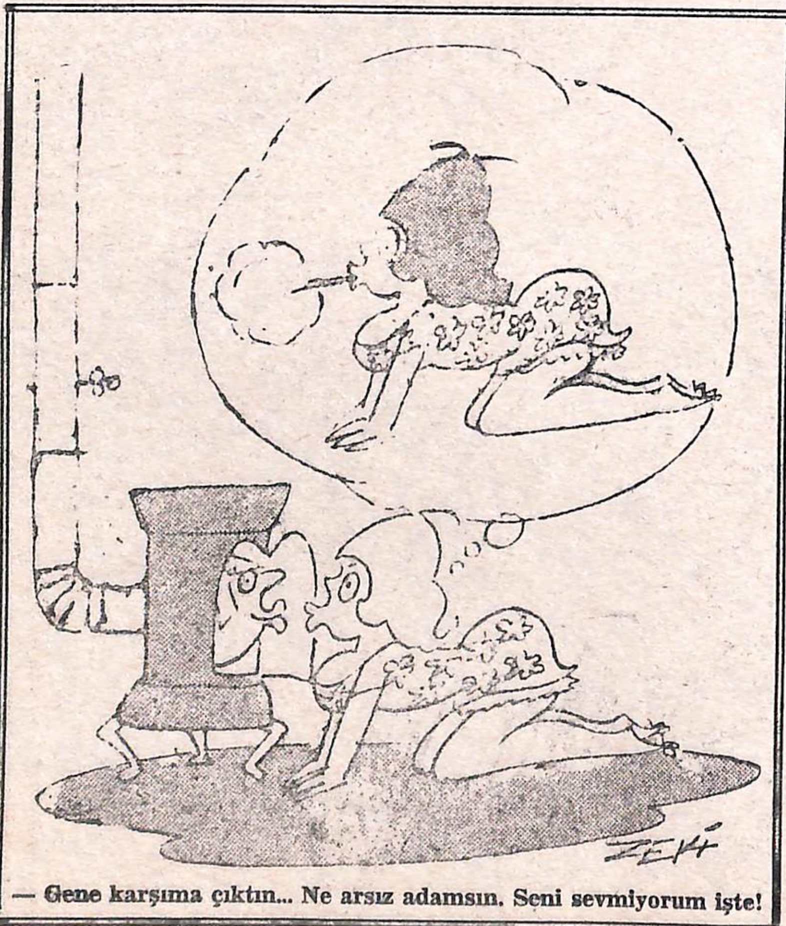
— Böl, parçala. Artıklarını bırak yesin çakallar.

Aldatılan kocalar, seyircilerin hislerini daha fazla kurcalar. Kadının dostu, yaşlı adamın evine sermiştir postu. Kıstırdımı bir yatakta ikisini koca, dayağı yiyecektir belâlı aşıktan bolsa:

— Sağ bırakma koruğu, pestile çevir moruğu.

— Ohh, canıma değsin. Sıkı vur ki böyle genç ve güzel kadının tek erkekle yaşıyamıyacağını öğrensin!.

Filmlerimiz böyle başlar, böyle biter. Sinirleriniz sağlam değilse, koklamalısınız biraz eter!.

— Gene karşıma çıktın... Ne arsız adamsın. Seni sevmiyorum işte!

Demirel bir camiye iki kamyon halı gönderdi.

— Yalnız Televizyon reklâmlarında halı alanlar zengin olacak değiller ya: Elâzığ'daki yeni cami de şimdi milyoner oldu.

Boğaziçi korularının «Millî Park» haline getirilmesi istendi.

— İnşallah o korulardaki kızılcık sopaları Milliyetçi eylemcilerin eline geçmez.

Kocasını tabanca ile öldürüp bıçakla doğradı.

— Haber şöyle bitse daha gerçekçi olurdu:

«Sonra tencereye attı, tuzunu kattı, fırına koyup, kapağını kapattı.

Siirtli kadınlar çarşıda tabanca ile düello yaptı.

Ayşe tabancasını çekti, Fatmanın üzerine atladı. Böylece anarşik olaylarda da kadınların erkeklere eşit olduğunu kanıtladı.

İzmirde öldürülen gencin kaatili bulunamıyor.

— Öldürülen ortada ya, bura da şükür. Bir de kaatille birlikte maktülü aramaya kalksaydık, halimiz ne olurdu?

A.P. de seçim hazırlığı başladı.

— Kıratın önüne bol bol arpa, küspe atıldı. Tımar edilip tüyleri parlatıldı.

Filitreli sigara bulunmuyor.

— Vatandaş onun yerine, filitreden geçmiş su içsin!..

HER ŞEY GERÇEKLEŞECEK OYLA İKTİDARA GELECEĞİZ GÜNEŞLE, AYLA

BEREKET versin yöneticiler yalnız yeryüzüne hükmedebiliyorlar. Üzerine bastığımız toprakları kalkındırmak, ve onlar üzerine temeller atmak olanağına sahipler.

Birde güneşi doğdurmak, batırmak... Yağmurları yağdırıp yağdırmamak ısıyı alçaltıp yükseltmek ellerinde olsaydı, başlarımıza neler gelirdi? Düşünen oldumu hiç? Biz bu haltı yedik. Koruya girmeden önce ya destuur dedik.

Elektrikler, sular gibi güneşte kesilirdi sık, sık. Birgün bakardınız bütün suratlar asık:

— Yahu ne oldu bu güneşe?

— Dün beş saat önce battıydı, herkes gece oldu diye akşam üstü uykuya yattıydı. Saat oldu dokuz, hâlâ ışıktan yoksunuz...

Olmaz böyle karanlıkta durmak. En iyisi durumu Güneş Genel Müdürlüğünden sormak:

— Alo, beyefendi güneşimize ne oldu? Neden doğmadı, ortalığı nura boğmadı?

— Isı kazanlarında arıza var. Usta elini çabuk tutarsa, yılan fili yutarsa, teknikerimiz düşeş atarsa arızayı çabuk savuşturur, üç saat tehirle sizleri gündüze kavuştururuz. Bu büyük işi yaptık diye de ellerimizi sevinçle oğuştururuz.

Bu konuda isterseniz biz etmeyelim fazla söz. Gazetelerin yazdıklarına atalım göz. Muhalif basın ertesi gün büyük başlıklar atmakta, Güneş Genel Müdürlüğüne çatmaktadır:

— Partizanlıkta bir adım daha atıldı, Güneş Genel Müdürlü de hükümete yağ çekenler arasına katıldı. M.C. ye oy vermiş bölgelere güneş doğdurulurken, muhalefetten yana olan iller ışıksız bırakıldı.

Dün C.M.P. li milletvekilleri meclise bir soru önergesi vererek, başbakanın cevaplamasını istediler. Önergede şöyle dediler:

— Yalnız Güneşin doğdurulma olayında politika yapılsa iş olurdu daha kolay. Yağmurlarda oy oranlarına göre düşüyor toprağa. Küçük çiftçiler alırlarken hava, bol suya kavuşmaktadır ağa. Yetti artık yağmursuzluk, güneşsizlik. Doğal kaynaklardan olsun kaldırılmalıdır eşitsizlik!

Bülent Ecevit gazetecilere:

— Biz iktidara gelince, demiştir, güneş doğmayacak, yağmurlar yağmıyacaktır çıkarcıların keyfince... Güneşle, ayla, yağmurla, fırtınayla elele verecek, onlarla birlikte iktidara geleceğiz!.

KAPTIKAÇTI USTALALARI

Kenan Akıncı

KAHVENİN, ceviz kabini işlenmiş, emektar radyosundan; onun dünyasından geçmişliğine yaraşmıyan, dipdiri bir ses yayıldı:

«Yeşil gözlerinden muhabbet kaptım...

Öfkeyle homurdandı Kahveci Salih:

— İyi nane yemişsin! Kapmasaydın da efendi efendi alsaydın olmazdı değil mi?»

— Gene kafası bozuk Salih Ustanın, dedi Remzi ortadaki kâğıtları toplarken.

— Daha kızarsa döver o radyoyu!... dedi karşısındaki Atmaca Recep.

— Dövmekten sövmekten anlamaz ki o be kardeşim. Oturtmuşlar oraya, bildiğini okur...

— Okur mu okur.

Kulağı onlarda olan Salih:

— Ben bu şarkıdaki «kapmak» sözüne bozuluyorum, dedi. Açıkgözlülere oldum olası bozulurum. Belki de kimsenin ondan önce dokunmıyacağı birşeydi onun kaptığı ama niçin kapıyor? Başkalarına bırakmamak için... Baş kalarına kalma olasılığını yok etmek için... Başkaları için yaşamsal değerde birşey olsa onu da kapacak.. Kapkaççılığı yalnızca muhabbet konusunda kalan budala bir âşık olabilir ama bunu ortalığa yayarken azgın kafadarlarını kışkırtıyor, kapkaççılığa çağrı çıkarıyor!..

Deminden beri Salih'in radyoyu dövmesini bekliyen ve sonunda düş kırıklığına uğrayan Atmaca Recep:

— Salih abi be!, dedi. Tek kusuru bu şarkı mı sence radyonun?

— Açma şimdi orasını Recep. Radyo televizyondan beter, televizyon radyodan...

— Aaa, televizyona söz yok!..

Bu konudaki dertlilerden birbaşkasıydı seslenen. Recep;

— Nedenmiş o? dedi.

— Televizyon yapıyor görevini, o yüzden televizyona söz yok derim ben.

— Ne görev yapmış be kardeşim? Söyle de duyalım.

— Bayramda seyretmemişsiniz besbelli.. Bir «Süleymaniye'de Sabah» programı vardı, seyrettiniz mi nu? Göremediyseniz çok yazık. Hani masalların başındaki tekerlemelerde «Minareyi sok tum belime borudur diye..» biçiminde birşeyler söylenirdi ya, bıraktık artık o çağdışı kelâmı. Muasır medeniyete ayak uydurarak; yedi düvelin gözü önünde, ateşledik Süleymaniye minarelerini füzedir diye!... Öyle de bir gümbürdettik ki, cümle küffarın dudakları uçuklamıştır..

— Şu büyüklerimizdeki zekâyı görüyor musun arkadaş?! Nereden neyi akıl ediyorlar!. Ben kırk yıl düşünsem aklıma gelmez.

— Onun için de seyyar satıcılıkta sürtersin böyle.

— Akıllı adamlar var arkadaş. Öyleleri bize kaptırırlar mı o mevkileri? Elbette seyyar satıcılıkta kalırız.

— Kapmaktan söz edip de tepemi attırma büsbütün Atmaca Recep! Zaten soyadın yüzünden sana da bozuluyorum, büsbütün bozuşmayalım.

— Demek istiyorum ki kafaları çalışıyor adamların ağabey.. Çocukluğumuzda kovboyculuk oynarken bir Cesi Cavit vardı, eski bir kapı koluyla öyle bir ateş eder, seslendirmeyi öyle başarılı yapardı ki şaşar kalırdın. Kimbilir nereye ne başı olmuştur şimdi?...

— Öyle bir yeteneği boş bırakacak değiller ya...

— Bizde vardı bir arkadaş, bizde.. Bizim sınıfta.. Uzun, ağaç saplı süpürgeyi alır da, saz diye kucağına yaslayıp öyle bir çalardı; gerçeğinden ayıramazdın. Düşmeli izine durum böylerse. Bakarsın bize de bir iş ayarlar, sayesinde bi parça ekmek kapar, yeriz.

Kahveci Salih yine patladı:

— Öyle.. Gerçekte başkasının hakkı olacağından kapılmış ekmektir oradan yenecek ekmek.

Bir başkası da önceki konuya takmıştı kafasını:

— Vay be.. dedi. Bizim Eşref Amca pisi pisine harcandı desene!... Adam sandalyeyi alır da bi dans eder.. bi dans eder... Dersin dünya güzeli var kollarını arasında da bizim Eşref Amca bedenine fazlaca sarılmaktan etkilenmiş, bir şeyler oluyor!.

— Sen de yap bir iyilik, duyur yukardaki ilgililere! Uygun bir görev bulurlar. Atarlar oradakini, koyarlar yerine bunu.

Demindenberi konnuşulanları ilgiyle izliyor, buraların yabancısı sayıldığımdan, söze karışmıyordum. Ama havanın sıcaklığı karşısında karışmak gereğini duydum:

— Yahu, bir «muhabbet kaptım» sözünden, nerelere vardırdınız işi. Güfte yazarına bozuldunuz, öfkenizi TRT'den alıyorsunuz?.

Başındanberi Kahveci Salih'i kışkırtıp konuşturanlardan biri oaln Remzi yanıtladı:

— Sen bilmezsin, Salih Usta TRT'yi gerçek görevi dışında kullanan birilerin kaptırdığımız kanısında. Bu bakımdann, hele bir TRT vericisinden «Kapmak» sözcüğünü duyunca tepesi atar, birşeyler homurdanır. Biz de konuşmyaı sürdürerek bir çeşit ortaoyunu oynarız böyle. Konuşur, boşalırız; sinirlerimiz yatışır.

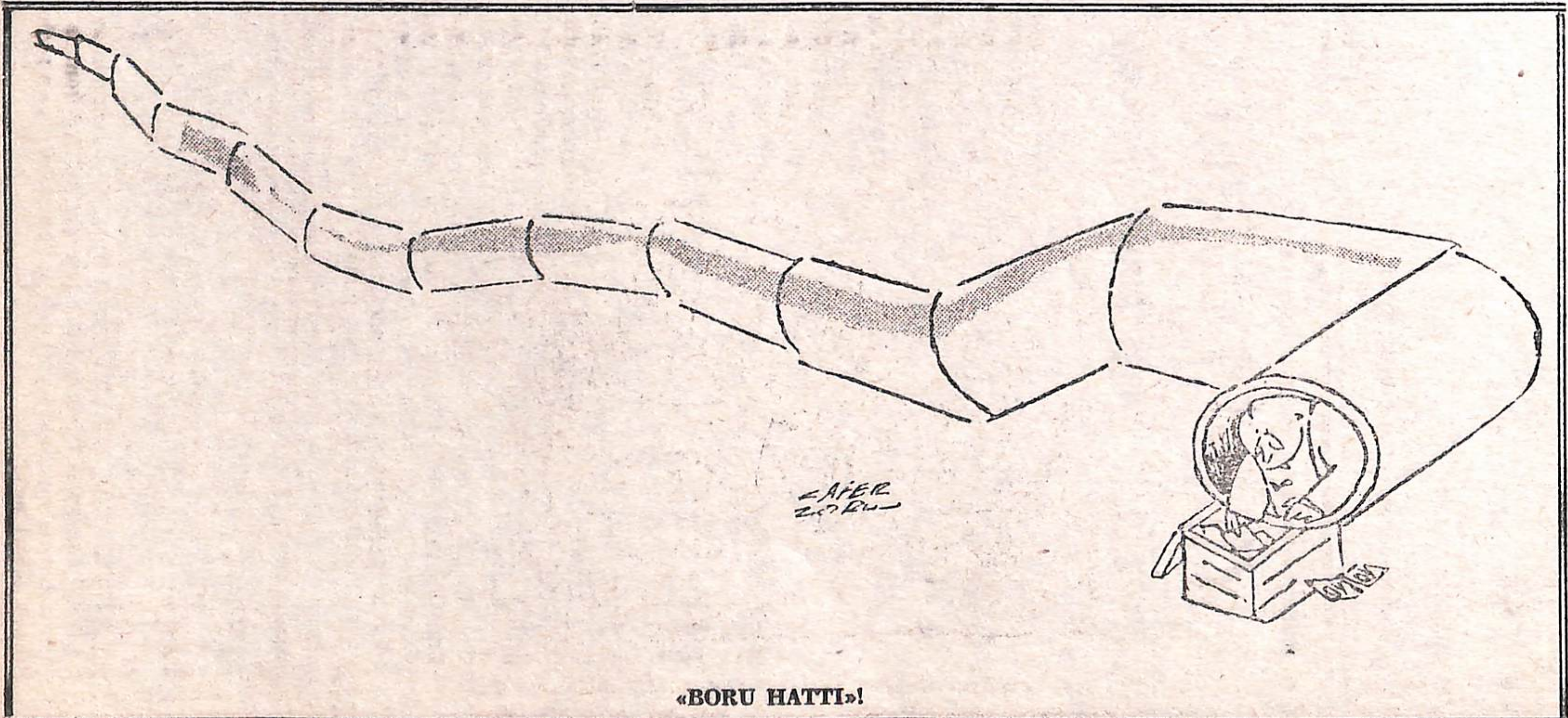
Durumu anlayınca ben de katılayım dedim oyuna:

— Boşver be Salih Usta, gel biz seninle bir el kaptıkaçtı oynıyalım..

Bıyığını büküp bir kaşını kaldırarak:

— Sen git de Ankara'da oyna, büyük kaptıkaçtı ustaları orada toplanmışlar, dedi.

Kenan AKINCI

«BORU HATTI»!

Sahibi : Rafet Sağnak
Y. İş. Md: Nafi Rutubet
Arada bir çıkar
Sukoyveren : Şevket SÜREK

Sulu Gazte

HAYAT PAHALILIĞI VE GEÇİM DERDİNDEN SU KOYVERENLERİN GAZETESİDİR

DİKKAT: OKUDUKTAN SONRA ELLERİNİZİ KURULAMANIZ İÇİN HAVLU İLÂVEMİZİ ALMAYI UNUTMAYIN.

YILIN BASIN OLAYI

YERBAKAN TEMELLERİNİ KAYBETMEDİ. «ÇALDIRDI»!...

Yerbakanın geçen hafta gazetemize ilân vererek çeşitli fabrika temellerini kaybettiğini açıklamasından şüphelenen uyanık muhabirimiz Hulusi KENE konunun üzerine eğilerek işin aslını çözmüştür.

Neydi işin aslı?.. Aşağıdaki satırlarda naklen yayınlıyoruz.

Saat 9,32 : İlânı okuyan Muhabirimiz aniden ve birdenbire şüpheye düşüyor.

Saat 9,33 : Şüpheye düşüyor çünkü, Yerbakanın hergün geçtiği yol meşhur arakçı «Sivrisinek Hamdi'nin» bölgesidir.

Saat 9,40 : Muhabirimiz doğruca Hamdinin arakladığı malları sattığı dükkânı gözetlemeye gidiyor.

Saat 14,36 : Muhabirimiz halâ Hamdi'yi beklemektedir. Bu arada kar yağmaya başlamıştır.

Saat 17,47 : Muhabirimiz donmak üzereyken Hamdi köşede görünüyor.

Saat 17,48 : Fakaaat Hamdi gözetlendiğini farketmiştir ve muhabirimizin üstüne KENE ilâcı sıkmaya kalkıyor.

Saat 17,49 : Tesadüf bu ya! Muhabirimiz daha atik davranıyor ve üzerine filit sıkarak Hamdi'yi zararsız hale getiriyor ve çaldığı temellerle birlikte yakalıyor sonra beraber fotoğraf çektiriyorlar.

Saat 17,51 : Muhabirimiz cüzdanını kaybetmiş aramaktadır.

Beyaz baston haftası kutlandı

Geçen hafta «Beyaz Baston Körler Haftası» nedeniyle yurdumuzun çeşitli yerlerinde yapılan törenlerde kör vatandaşlarımızın sorunları dile getirilmiş ve çareler aranmıştır.

Resimde Ankara'da yapılan törenden bir sahne görüyorsunuz.

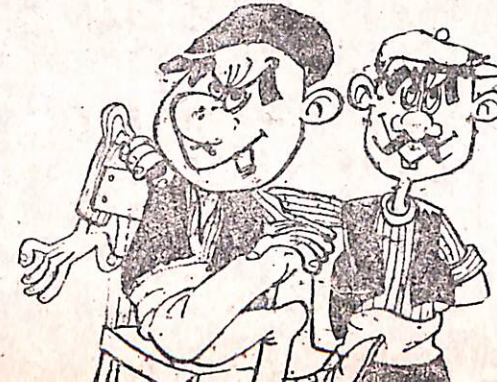
BAŞYAZI :

MİLLETVEKİLİ MAAŞLARI

MİLLETVEKİLLERİNİN maaşlarına bir oturumda zam yapılarak tam 25 bin 459 lira aylık ödenmesine karar verildi. Bu konuda çeşitli yorumlar yapıldı fakat ne yapsınlar hayat çok zor bu pahalılık ve geçim derdi içinde 25 bin 459 liranın değeri ne'ki...

Bu zammın hemen arkasından, yapılan bir kademe hatası sonucu Milletvekillerinin eksik maaş almaları konusu da halledildi ve 9 aylık bu birikimin 83 bin 700

ZÜHTÜ İLE EŞREF'TE TRT'YI BOYKOT ETTİ!...

Besteci ve ses sanatkârlarının TRT'yi boykot etmelerinden sonra Zühtü ile Eşref'de boykota katıldıklarını ve bu kararlarını TRT Genel Müdürü Şaban KARAKAŞ'a bir telgraf ile bildirdiklerini açıklamışlardr.

Dün Kâzım'ın kahvesinde bir basın toplantısı yaparak basın mensuplarına bu önemli kararlarının gerekçelerini anlatan Zühtü ve Eşref «Herkez TRT'den

gerek yok Meclisten dönsün kâfi...

ile Eşreflerinde kendilerini destekliyecek-lerine inandıklarını söylemişlerdir.

ÖZTÜRK SERENGİL TRT'den CAN VE MAL GÜVENLİĞİ İSTİYOR...

Gülünüz, Güldürünüz adlı programın yapımcısı Öztürk Sevengil yaptığı açıklamada bütün yarışmacıların çeşitli hayvan taklitleri yaparken kendisine saldırdıklarından ve elbiselerini parçaladıklarından şikâyet etmiştir.

Bu nedenle ne canının ne de mallarının güvenlik içinde olmadığını bildiren sanatçı «Geçenlerde aslan taklidi yapan bir yarışmacının kendisini yemeye kalktığından başka bir yarışmacının ise köpek taklidi yaparken kendisini ağaç yerine koyarak üstüne şaaptığından şikâyet etmiştir.

İlgililere durumu bir dilekçe ile ileten Sevengil anlayış beklediğini söylemiştir.

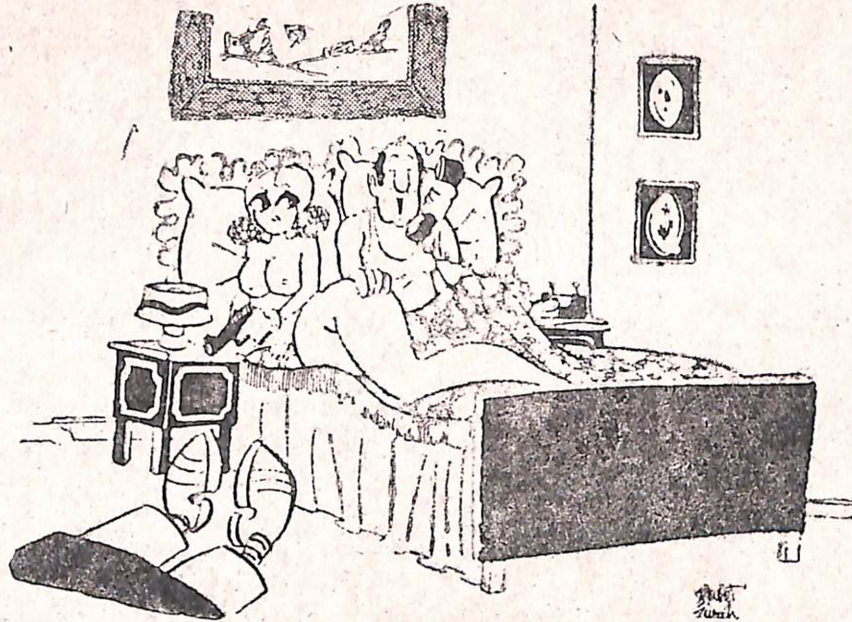
GAZETEMİZİN
Büyük hamlesi

Ayda 25 bin 459 liracık gibi küçücük bir maaş alarak büyük geçim sıkıntısı çeken Milletvekillerimiz için bir yardım kampanyası açmış bulunuyoruz. Bu nedenle büyük bir hamle yapan gazetemiz her türlü yardımlarınızı beklemektedir. Giyim eşyası yardımlarınız için bir TIR filosu kapımızda beklemektedir. Ayrıca nakit yardımlarınız için de Piş Bankasında 012052 numara ile bir hesap açmış bulunmaktayız.

GÖNDERİN — GÖNDERELİM!...

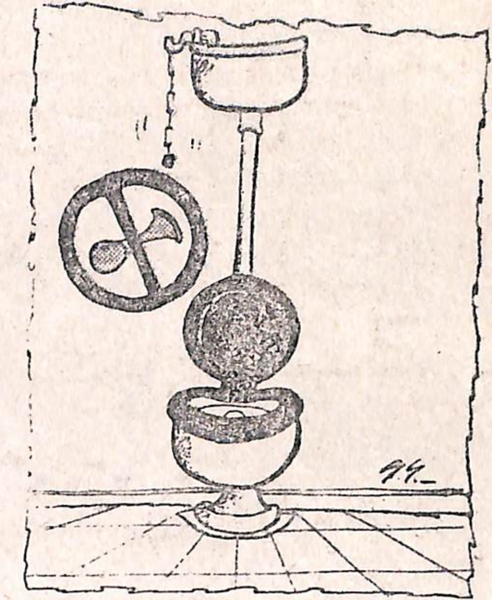
Dün yapılan büyük yardımlar :

Necati AYSONU (Memur) 150 TL.
Mehmet KAZMA (İşçi) 120 TL.
Ahmet TURFANDA (Çiftçi) 100 TL.
Zekai KOPYA (Talebe) 50 TL.
Gökhan TIFIL (Çocuk)
Kumbarasından 25 TL. çıkmıştır.

— Alo komiserim, olaya el koydum, şimdi tahkikatı derinleştiriyorum!...

TRAFİK SORUNU

Resimde Rasim Tamponun aldığı trafik işaretini görüyorsunuz.

Gittikçe artan trafik kazalarını önleme yolunda çeşitli tedbirler alınmaya başlanmıştır. Bu nedenle bir açıklama yapan Trafik Kazalarını Önleme Derneği Başkanı Rasim TAMPON trafik eğitimine evlerden başlanacağını söylemiş ve şunları ilâve etmiştir. «Eğitim için her eve trafiği ikaz edici çeşitli levhalar dağıtarak eğitime bu yoldan başlıyacağız. Herkezin bu levhaların manasını bilmesi menfaati icabıdır ve ilk levhayı ben satın alıyorum.

FIKRA :

Akıl zoru!...

Milletvekili adaylarının akli muayene olmaları istenmesinden sonra şimdi de yeni evleneceklerden akli muayene raporu isteniyormuş. Büyüklerimiz nedense milletin aklı ile çok uğraşmaya başladılar. Ne dersiniz? Yaptıkları saçmalıklar sonunda millet'te pek akıl bırakmadıklarına kendileride inanmaya mı başladılar yoksa?..

Jean DAGUENON'dan

biri kızım, biri karım için!

Çeviren: Süheyla Aykut

SIGARA paketini polis müfettişine uzattım. Müfettiş Gautier bir tane aldı, muavini içmediğini ileri sürerek bir teşekkürle başını salladı.

Endişesizdim. Bana yöneltilen sıkıcı sorularla hiç bir şekilde heyecanlanmıyordum. İki kanun adamının lüks villamdaki zevkle seçilmiş eşya ve tablolarımı hayranlıkla süzdüklerinin farkındaydım. Evimle öğünürdüm her zaman. Onu on sene önce harap bir şekilde satın almış, sonrada zevkime göre restore ettirerek döşemiştim. Yavaş yavaş tabii.

O benim işlerimdeki başarımın meyvasıydı. Karım Judit ile kızım Colette'in orijinal zevkleride eklenince döşeme işine, gerçek bir sanat eseri meydana gelmişti.

Zengindim, saygı ve sevgiyle karşılanırdım bulunduğum şehirde. Çalışma hayatımda bir kez bile dürüstlükten ayrılmamıştım. Ne diye benden şüpheleneceklerdi:

Müfettiş Gautier sordu:

— Eşiniz evde yoklarmı. Onunla tanışmak isterdim. Salonunu böylesine zevkle döşeyen bir kadın, seçkin bir yaratık olmalı.

Judith beni üç gün önce terketmişti ama aramızdaki evlilik ilişkileri kesileli yıllar olmuştu. Kısa bir kaç kelime yazıp bıraktığı mektup kesin olarak gidişini belirtmişti.

Derin düşünmesini bilen biri için gidişi hayretle karşılanmazdı. Her şey apaçıktı. Ama ben Judith'in sabrının tükenecek kadar yaşamımızdan bıktığını anlıyamamıştım. Önce kızımız Colette vardı, sonra toplumun dedikodusuna fazlasile önem verirdi, sonra... Parayı severdi. Ama işte bunların hepsini terkederek gitmişti... Sevgilisine.

En iyi arkadaşım olan, benden daha genç olan sevgilisi Donavant'la buluşmak için gitmişti.

— Evet, seçkin bir yaratıktır, diye polis müfettişine cevap verdim. Ama ne yazıkki evde yok.

Judith'in yazdığı ve yatak odamızdaki masanın üzerine bıraktığı ayrılık mektubundan haberi olan sadece bendim. Ama yine, Donavant'ın ne şekilde birdenbire öldüğünü de bilen, sadece bendim.

Ben, sakin, aklı başında, temkinli hareket eden bir erkeğimdir. Bununla beraber, gerektiğinde yapılması gerekeni de yaparım.

Aslında, Judith'e pek kızmıyordum davranışından dolayı. Kendi yönünden belki haklıydı. Ama, sadece kendi yönümüzü düşünemiyecek kadar görevlerimiz olduğunu da düşünmemiz lâzım değilmiydi? İşim, evimde anormal zamanlarda kalmamı sağlıyamı yordu, çok meşguldüm. Karımla istediğim kadar ilgilenemiyordum. Bu yüzden sık sık çatardı bana. Sonunda, aynı çatı altında yaşıyan ve birbirlerinden nefret eden iki yaratık haline geldik.

Donavant sık sık gelirdi evimize. Nasıl olmuştu da Judith'in kalbini çalmıştı? Gençliğinden başka hiç bir özelliği olmıyan bir tipti. Çok içerdi üstelik. Ne yapmıştıda gururlu bir yaratık olan Judith'e kendini sevdirebilmişti?.

Düşündükçe, Judith'in altı aydanberi sakinleştiği aklıma geliyordu. Ondan önceki günlerdeki gibi eve geç geliyorum diye bana çatmıyordu artık. Sonra, bir parlaklık gelmişti gözlerine. Sokağa daha sık çıkmağa, giyimine daha fazla önem göstermeğe başlamıştı. Onaltı yaşında olan kızımız Colette'de benim gibi bir şeyin farkında değildi. Oda çoğunlukla derslerile ilgilenirdi.

Bir gün, karımın nerelere gitmiş olabileceğini düşünerek, onun bulunması ihtimali olan yerlere telefon ettim. Hiç birinde yoktu.

Sonra, arabanın kilometre sayacı saatinde uzun dolaşmalarla meydana gelen rakamlar gördüm. Kesin

bir kanıya vardım: Karım beni aldatıyordu.

Onu izliyebilir, yada izletebilirdim derhal. Bunu yapmıyarak, ihanet ve alçaklığının derecesini kendi sözleri ve hareketlerile ortaya koymasını bekledim.

Emektar hizmetçimiz Marie bir şey biliyormuydu? Ya altı senedenberi yanımızda çalışan vehakar ve sadık Çek bahçıvanımız Borash?

Sonra, kendi kendime, kaşla göz arası, Donavant'la olan ilişkilerini bir şimşek ışığında anlayıverdim.

Müfettiş Gautier karımın nereye gittiğini sormadı. Buda iyi geldi bana. Bununla beraber, onun nerede olabileceğini bende merak ediyordum. Çünkü Donavant'ın evine gittiğimde orada yoktu.

Hiç beklemediği ziyaretim onu şaşırttı ve endişelendirdi.

— Hayrola, bir şeymi var? diye sordu.

Evet, bir şey vardı elbette. İçimde kesin olarak kırılan bir şey.

— Bir bardak içki içmeğe geldim, dedim sakin bir seslе. Buna alışık değilsin ama, arada olsun dedim...

Ona sormadan evini dolaşmağa başladım, kimseler yoktu, ikimizden başka. Banyosu kirli çamaşırlarla, yıkanmamış bulaşıklarla doluydu.

— Çevreyi inceleme lütfen, dedi, bir bekar... başka nasıl olur?.

— Neden evlenmiyorsun?

Soruma cevap vermedi. Kızım Colette'in, hizmetçim Marie'nin hatırlarını sordu. Ben birden Judith'den söz açtım. Sarardı.

— Judith beni bıraktı... Kesin olarak. Gitti...

— Alaymı ediyorsun: Judith gitti. Öylemi...

— Evet. Anlaşamıyorduk. Ben onu hiç bir zaman etkileyemedim.

Donavant'ın merakla yandığını hissediyordum. Judith'in nereye gittiğini, aralarındaki ilişkiyi bilip bilmediğimi anlamak için çıldırıyordu.

— Bana bir mektup bırakmış, sevdiği adamla hayatını yeniden kuracakmış.

— Sana... Sana bu adamın adını söyledimi?

— Hayır. Ama bunun hiç bir önemi yok. Aslında, ben rakibime acıyorum. Çünkü Judi kolay bir kadın değildir. Hiç bir şeyle tatmin olmaz. Bir süre sonra onada dır dıra başlıyacaktır. Sen, onun kime gittiğini biliyormusun?

— Bilmiyorum...

— Doğru söyle Donavant. Yalanı hiç sevmem bilirsin. Doğru söyleyeni, her ne yaparsa yapsın, bağışlarım.

— Doğru söylüyorum.

Alçak. Sakin bir adam olduğumu söylemiştim. Aynı zamanda temkinli. Gerekeni de, zamanında yaptığımı.

Tabancamı çıkararak, iki kurşunla yere cansız serdim Donavant'ı. Dostum izdırap çekmeden ölmüştü.

Sonra, bardaklardaki, şişedeki, kapı tokmaklarındaki parmak izlerini silerek oradan ayrıldım. Judith uzaklarda olamazdı. Sevgilisinin evine gelince onun cansız vücuduyla karşılaşınca ne hale girmiş olduğunu gözlümün önüne gentirdim. Parise kaçmış olmalıydı kuşkusuz sonrada. Ne yaptığını bilmez bir halde dolaşıyordu şimdide. Müfettiş Gautier cebinden bir resim çıkararak uzattı:

— Bu resmi tanıyormusunuz

— A, tabii, dostum Donavant'ın resmi.

— Onu son defa ne zaman gördünüz?

— Bu sorunuza hizmetçim Marie sanırım daha kesin bir cevap verebilir. Ama onbeş gün önce yemeğe bize geldiğini bende söyleyebilirim. Neden sordunuz?

— Sizi bilmem ama, şapkalarınız zevk sahibiymiş!...

— Çünkü öldü. Bu sabah temizliğini yapmağa gelen işçi kadın cesedile karşılaşmış iki kurşunla öldürülmüş.

— Zavallı Donavant, diye bağırdım sahte bir kederle.

— Adlî tıbba göre cinayet üç gün önce işlenmiş. Sizce, nasıl bir adamdı Donavant?

Düşmanları varmıydı?

— Çok iyi bir insandı. Düşmanlarına gelince, herkesin düşmanı olabilir.

— Herhangi bir kadınla ilişkisi?

— Her bekârın olduğu kadar.

O sırada kızım Colette eve döndü. Polisleri görünce şaşırdı. Ona dostumuz Donavat'ın ölüm haberini verdim. Büyük bir üzüntüyle sarsıldı. Annesinin taşrada bulunan kız kardeşine gittiğini söylemiştim Colette'e.

— Annem döndümü? diye sordu.

— Hayır. Ama sanırım döner artık.

Polis müfettişi Gautier:

— Bizleri çok nazik bir şekilde karşıladınız efendim, dedi. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Ama gerektiğinde sizi tekrar rahatsız etmemize izin verirmisiniz?

— Rica ederim. Evim, evinizdir.

Bir hafta sonra, akşam yemeğinden biraz önce, iki polis yeniden evime geldi. Colettt odasında uyukluyor, Marie ile Borash mutfakta gevezelik ediyorlardı.

Donavant üç gün önce toprağa verilmişti. Polisleri en ufak bir şaşkınlık göstermeden karşıladım. Ama karım hakkında herhangi bir soru sormalarından endişeleniyordum.

Onlara birer içki ikram ettim. Müfettiş Gautier hiç bir başlangıca lüzum görmedi.

— Karınızın sizi terkettiğini bize neden söylemediniz, dedi.

Korktuğum başıma gelmişti. Cevap vermedim.

Sessizliğimi keder veya utancıma verdiler.

— Hizmetçiniz Marie'den öğrendim. O, madam için endişe ediyor. Siz etmiyormusunuz.

— Bilmiyorum... Ama galiba haklısınız... Onu merak etmem lâzım.

— Bir başka erkekle ilişkisi varmıydı... Örneğin, bahçıvanınız Borash ile...

— Aklınızımı kaçırdınız?

— Ya Donavat'la?

— Rastgele atmasana!...

— Sen atarken iyi mi?..

— Yeni, Donavant'ı karımın öldürmüş olduğunumu söylemek istiyorsunuz?

Polis müfettişi gülümsedi.

— Hayır. Biz sadece karınızın nerede olabileceğini öğrenmek istiyoruz.

Sonra cebinden parlak bir şey çıkararak bana uzattı.

— Bunu tanıyormusunuz?

Bu, ucunda kalp biçimi bir madalyon bulunan bir zincirdi. Yutkunamıyordum.

— Evet, dedim güçlükle. Kızımın madalyonu.

— Onu Donavant'ın evinin holünde parkelerin arasında bulduk. Kızınızı sorguya çekmek zorundayız.

Şaşkın, Colette'i çağırdım. Solgun bir yüzle yanımıza geldi kızım.

— Mösyö Donavant'ı ne zaman ve hangi nedenle ziyarete gitmiştiniz?

Colette ağlamağa başladı. Bir süre sakinleşmesini bekledik. Sonra:

— Size her şeyi anlatacağım, dedi. Onun annemle olan ilişkisini öğrenince deliye döndüm. Babamı tenkit etmesini, yuvamızın yıkılmasını önlemeliydim. Bunu rica etmek için gittim evine. Ama nasıl oldu bilmiyorum, birdenbire saldırgan duruma geçti ve kısa bir boğuşmadan sonra... Bana sahip oldu. Korkarak eve döndüğümde, yinede hiç bir şeyi başaramadığımı, üstelik pek çok şey kaybettiğimi görerek derin bir üzüntüye kapıldım. Bu arada madalyonum düşmüş olacak.

— Colette!

Oh, iki kurşun... Bilmeden, biri kızım, biri karım için atmışım iki kurşunu bu alçak adamın vücuduna...

İki gün sonra, polis müfettişi Gautier yine bir akşam vakti iki adamıyla yeniden kapımı çaldığında, artık vaktimin geldiğini anladım. Nasıl olsa olacaktı bu. Hiç bir şey söylemeden onları içeri aldım. Üzgündüler. Bütün olayı, ayrıntılarile bildiklerinde kuşkum yoktu. Sezsizce bardaklarına içkilerini doldurdum.

— Siz, içmiyorsunuz efendim? Ona ihtiyacınız olacak.

— İçeceğim. Yalnız, bana soracak veya anlatacaklarınız varmı?

— Soracak hiç bir şeyimiz yok. Çünkü her şeyi başlangıçtanberi biliyorduk. Sadece karınızın durumu karışıktı. Şimdiye onuda öğrenmiş bulunuyoruz. Kazamı, intiharmı, bir uçurumun dibinde... Bazen, öyle kötü şeyler oluyorki hayatta... Neyin neyi izlediği belli olmuyor.

Ayağa kalktım, polisleri izledim.

Çeviren : Süheylâ AYKUT

KAYIP KOCA

Kadın, komiserliğe giderek iki haftadır kocasının eve gelmediğini, kaybolduğunu söyledi. Komiser sordu:

— Madam, bu kaybolma konusunda bizi aydınlatacak bir şeyler söyliyemezmisiniz? Hiç bir nedeni yokmu örnegin evden gidişinin?

— Hayır yok. Size sadece şunu söyliyebilirim: Annem bize onbeş gün kalmak üzre evimize geldiği gün, o kayboldu.

ELEKTRİKLİ TREN

Trenin kömürle işliyeninden başkasını görmemiş olan genç inek, sefere yeni konan elektrikli trenin, yanından rüzgâr gibi geçip gittiğini görünce:

— Bak hele, diye mırıldandı. Sigarayı bıraktığı nasılda belli, ne öksürüyor, ne tıksırıyor, nede dumanı çıkıyor!..

Yazılı

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

GERİ DÖNMESİ

Uganda'da bir siyasi suçluyu kurşuna dizmeye götürüyorlardı. Hava çok berbat ve yagışlıydı. Mahkûm:

— «İdam etmek için sanki başka bir gün bulamadınız?» diye söylendi.

Bu lafı duyan idam mangası komutanı:

— «Ukalâlik etme, ya biz ne yapalım, bir de bu işin geri dönmesi var!»

Attilâ UÇAR — KAYSERİ

KUYRUK

Otobüste delikanlı yanında oturan baygın bakışlı, nar dudaklı, altın saçlı genç kızdan gözünü ayırmıyordu. Nihayet kızın kucağındaki finoyu bahane ederek ona laf attı:

— Ah. Kucağınızdaki köpeğin yerinde olmayı ne kadar isterdim.

— Pişman olurdunuz. Çünkü onu kuyruğunu kestirmek için veterinere götürüyorum.

SOPA

O gece yine içmiş ve geç saatte evinin yolunu tutmuştu. Yalpalayarak yürürken kuru bir agaçtan kopan kalınca bir dal başına düştü. Darbenin etkisiyle bir süre yerde kalan adam sendeleyerek yerinden kalkarken yandan da söyleniyordu:

— Allah Allah!... Ben evin kapısını ne zaman açtım yahu?.

GEREKÇESİ

Nüfus sayımı için görevli memur, uğradığı evin reisi ile konuşuyordu:

— Kaç çocuğunuz var?

— Yedi!...

— Kaç yaşlarında?

— Onbir, on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş...

— Artık durdunuz mu?

— N'apayım bey... Eve televizyon aldık...

Hilmi KURAN — MUĞLA

DİŞÇİ

İki arkadaş yolda karşılaştılar biri:

— Duyduğuma göre dün dişçiye gitmişsin. Rahatladınmı biraz bari...

— Yaa evet çok rahatladım dedi diğeri

— Ne oldu dişinimi çektirdin?.

— Yokcanım dedi arkadaşı. Dişçi yerinde yoktu...

Mustafa ERKOL
Uzun döşeme Sokak No. 9/2
BALIKESİR

TAVSİYE

Müşteri lokantaya girdi, masaya oturdu ve hemen yanında peyda olan garsona beş lira vererek:

— «Oğlum, dedi, al şu bahşişini peşin peşin... Şimdi söyle bana ne tavsiye edersin?»

Garson şöyle bir etrafına bakındı, sonra fısıldadı:

— «Başka bir lokantayı efendim!»

Hatice GENÇ
Sağlık Mah. 277 Sokak No. 9
MERSİN

BİZE

Birşeyler arıyorum,
Dolaştığım sokaklarda.
Boynu bükük insanlar
Sonunu sayamıyorum.

Aybaşı bugün diyorlar
Aldıkları maaşa gülüyorlar
Diyorum delimi yoksa bunlar
Sonra için için ağlıyorum.

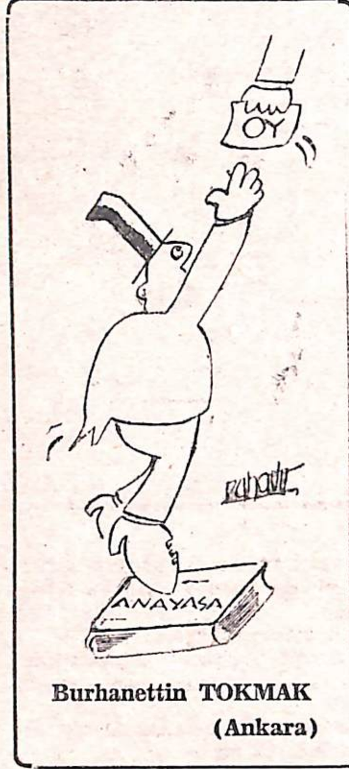
Kündeye vurdu bizi zam
Bulamadık fırsat yağlanmaya
Düşmüşüz bir kere yokluğa
Nasıl dayandığımı soruyorum.

Efkârlıyız doğuştan hepimiz
Teselliyi rakıya bağlamışız
Birde yanına samsun ararız
Düştüğüm çukarda
yanıyorum.

Hayatımız olmuş karaborsa
Depocu istif etmiş ne varsa
Bekliyor bire yüz fiatlar artsa
Artık uyandığımızı sanıyorum.

Fani alpaslan fani
Bu dünyada dostluk hani
El ele birleşirsek belki
Kurtulacağımıza inanıyorum.

İ. Hakkı ALPASLAN

Burhanettin TOKMAK
(Ankara)

YENİ EVİMİZ

Adam arkadaşına yeni taşındığı evi anlatıyordu:

— Her şeyile mükemmel bir daire. Ama duvarları biraz ince galiba. Zira bizim hanımın her soğan ayıklayışında yan dairelerden hıçkırık sesleri geliyor.

ATEŞİN DERECESİ

Ali Cafer hastadır. Arkadaşı Torik Necmi ziyaretine gitmiştir. Necmi sorar:

— Ateşin var mı? Moruk.

— Ne diyorsun kardeşim, öyle ateşim vardı, öyle ateşim vardı ki doktor nabzımı maşa ile tuttu.

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı
Sokak No. 61 — MUĞLA

HUZUR EVİ

Çok sevdiğim bir arkadaşımı telefonla aradım. Hal hatır sual edeyim diye. Sekreter hamm kibarca:

«Bir dakika bakiim» dedi ve sonra:

:«Şeyde efendim, meşgûl efendim» diye teklemeye başladı. Bense çok önemli, konuşmam lâzım diye ısrar edince, kızcağız açıkladı:

«Şu anda imkânsız efendim çünkü huzur evinde».

Bunu duyunca bayağı meraklandım. Yarım saat sonra aradığımda bu defa telefona arkadaşım çıktı. Durumu kendisine anlatınca gülerek şu cevabı aldım.

— Senin jetonun geç düşüyor arkadaşım, kız sana rumuzla söylemiş ne deseydi yani, a kafasız! deyince patladım.

— Helâ, dabulyusi, kenef, ayakyolu, memişhane, tuvalet, yüznumara, sıfır sıfır diyemez miydi be birader, bu işin kafa ile ne ilgisi var yani?..

Yılmaz KOCABALI
Tariş Şubesi — İSTANBUL

DAHA BETER OLASICA

Dilin şirin gönlü paslı
Saçlarını yolasıca
Beli narin karga sesli
Suçlarını bilesice.
Giyiniyor süsleniyor
Konserveyle besleniyor
Eşe dosta sesleniyor
Meydanlarda kalasıca.
Beğenmiyor seni beni
Aslın nedir neslin hani
Ne iman var ne de dini
Su görmeden ölesice
Kıza benzer fakat kadın
Evi barkı kime kodun
Çıramısın yoksa odun
Daha beter olasıca
Kemalî ye çalım satma
Yuvanı kur elde yatma
Gayri meşru çocuk yapma
Allahından bulasıca.

Kemal KARATEPE
Ayçiçeği İlkokulu Öğretmeni
ESENLER

SIRA

Sınıfın camı kırılmıştı. Kıran öğrenci ortaya çıkmayınca erkek öğrencilerden başlayarak öğretmen sıra sopasına girişti. Bir yandan avuçlarına vuruyor, bir yandan da:

— Söylesene oğlum, kim kırdı? diyordu.

Bir kız öğrenci dayanamadı atıldı:

— Vurmayın artık ona hocam, kimin kırdığını söyliyeyim.

Öğretmenin kaşları çatıldı:

— Sus sen, sıranı bekle. Sıra sana gelince söylersin.

Yurdakul YAĞCI / KAYSERİ

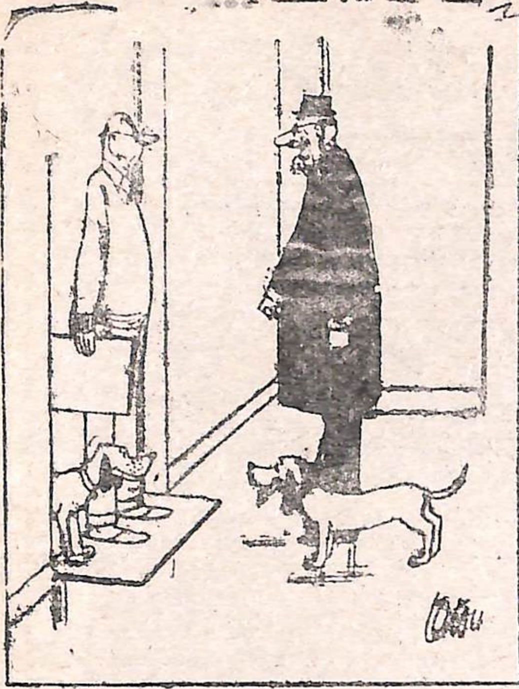
— Elbiseyle banyo yapmak ta nereden çıktı be kadın?.

— Ne banyosu ayol? Ben çamaşır yıkıyorum!...

(Sezer ODABAŞIOĞLU)

Hav Hav Lan

Dünya Karikatürleri

-BİRBİRLERİNİ SEVİYORLAR... BIRAKIN DA SEVİŞSİNLER!

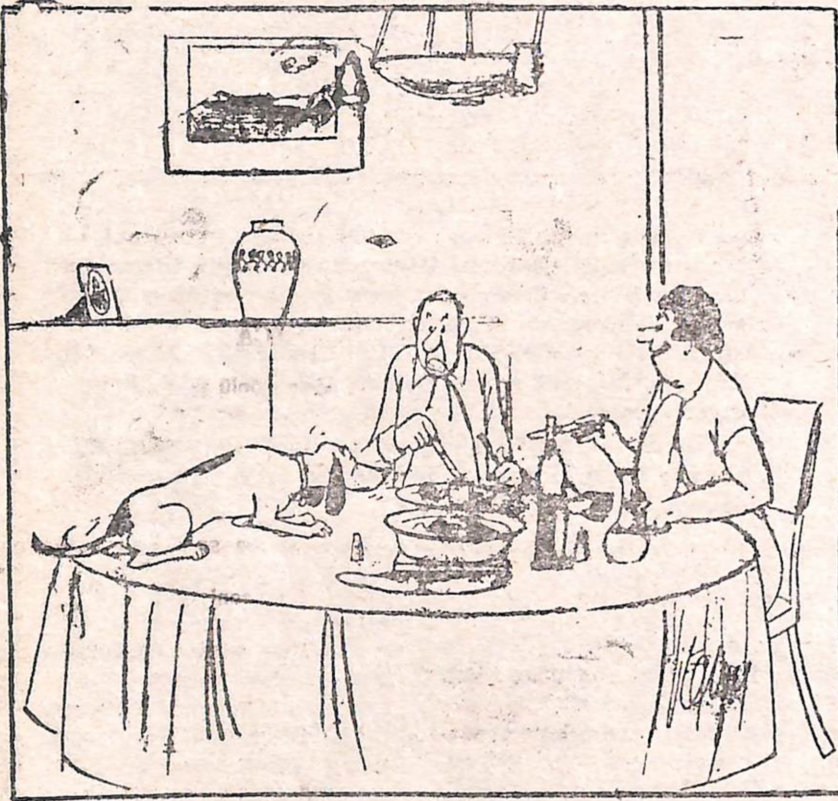
ELBİSELERDEN BÖYLE BİR PARÇA ALIR AMA, ISIRMAZ!

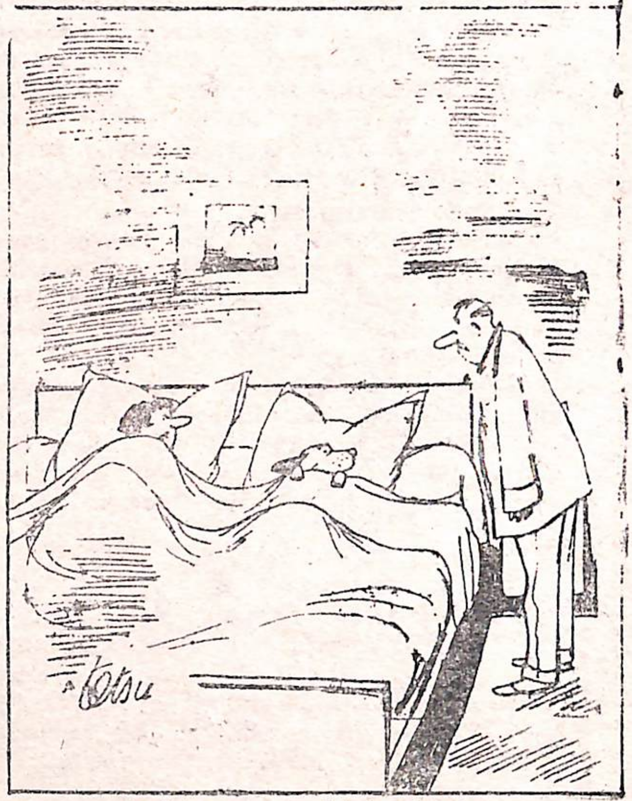

SİZİNLE TANIŞMAK İSTİYOR!

-KORKMAYIN DOSTUM... ETİ SENİN, KEMİĞİ BENİM DEMEK İSTİYOR!..

-RAHAT BIRAK ONU... YATAĞA SENDEN ÖNCE GİRDİ!

Bir Çizerin Kaleminden

REHBER ARANIYOR

KAZIM, evin yolunu bir türlü bulamıyordu. «Nasıl olur?» demeyin. Belki de haklısınız... Koskoca adam olsun da, evin yolunu bulamasın!... (Olur şey değil, gibi geliyor ilk bakışta. Kaç kez yanlış evlere girmiş Kâzım. Kâh azar işitmiş.. Kâh dayak yemiş, dövülmüş!.. Karısının yüzüne hasret.. Bazen otelde, bazı geceler parklarda, sabahçı kahvelerinde, orda burda sabahlamış!...

Eh, Kâzım, bütün günü de evini aramakla geçiremez ya!... Çalışması gerekli, ekmek parası! Hoş.. Bütün günü evini aramakla geçirse ne olacak?. Evini bulabilecek mi acaba?.. Ne gezeer... Gene yanlış sokaklara dalacak, yanlış evlere girecek, dayak yiyecek! Nasıl olmuşsa bir gün (uyanmış) Kâzım!... Belki de bir raslantı.. İlk kez kafası çalışmış. Rehbersiz evini bulamıyacağını anlamış. Fakat, aradığı rehberi nerede bulsun?.. Kolay değil.. Kâzım dertli, Kâzım üzgün!... Belki yardımcı olurlar diye, Hayvanları koruma Derneğine gitmiş. Gülmüşler. Kâzım, Oraya niçin gitti. Kendisine (gülsünler) diye mi? Ne halden anlayan olur.. Ne derdine çare bulunur, ne doğan güne hükmü geçer Kâzım'ın, İş de bulamamış o gün.. Ne yapsın, nereye gitsin? Rehbersiz evin yolunu bulamıyacağına da iyice inanmış... Kâzım'ı bir düşüncedir almış... Ver Allahım ver... Bir rehber ver.. diye, mırıldanarak koca kenti turlamağa başlamış. (Kış) demeğe bin tanık gerekmiş.. Hava öylesine güzelmiş.. pırıl pırıl.. Çocuklar yollarda cıvıl cıvılmış.. Okul dağılmış, sanki kent'te bayram varmış.. Kâzım her şeyi unutmuş, kendini bu havaya kaptırmış... (Ne demiş?..) bilin bakalım.

«Oh be dünya varmış!...»

Havanın güzelliği gitmiş, gün akşam olmuş. Gerçek birden sırıtmış... Çocuklar uzaklaşmış, kalabalık dağılmış.. Kâzım ortada kalmış!... Omuzları çökmüş, gözleri dalmış uzaklara... Uzaklarda ne var?.. Duvarlar, duvarlar!.. Birden parlamış Kâzım'ın gözleri...

Bakmış: Adamın biri su döküyormuş duvara.. Bağırmış... «Heey Eşeek, bana baksana?» Adam bozulmuş.. İşini bitirip gelmiş... «Kim eşek?» demiş «Kime söylüyorsun?» «Kızma abi» demiş Kâzım. «Duvarda öyle yazıyor» Adam yumruklarını sıkmış, saldırıya geçerken.. «Gözünü seveyim,

yapma abi» demiş Kâzım «yardım et bana, para - pul, ne istersen vermeğe hazırım.. Bana rehberlik yap!» Adam, «Bu nasıl şey böyle?» demiş «Hem bana hakaret ediyorsun, hem yardım istiyorsun!» «Bak, abi! Ben deve, sen eşeksin, tamam mı? Bana (DEVE KÂZIM) DERLER... Eeee.. Bir deveye de bir eşek rehber olabilir.. Gel, üzme beni.. Evime, karıma hasret kaldım.. Vaziyetim perişan.

Ne dersiniz?. Kâzım evin yolunu buldu mu acaba? Biliyorum.. Adam rehber olmağa razı olduysa «bulmuştur» diyeceksiniz!...

BİR OTOBÜS

YOOO.. Bilemediniz.. Bu konserve fabrikasının kaç işçisi, elemanı var ki?..

Bu otobüs, Belediye otobüsü.. Bakın ne diyor biletçi: «Beyler, otobüs kalabalık.. Herkes kendi cebine el atsın!» Yolcunun biri cebine el atıyor.. Yok! Parasını yürütmüşler. Bu durumda zaten otobüs yürüyecek değil ya.. Elbet paralar yürüyecek..

Evet, parası çalınan adam şimdi ne yapacak? Kuşkusuz o da başkasının cebine el atacak. Haksız mı olur, bu durumda?. Biletçi tekrar sesleniyor:

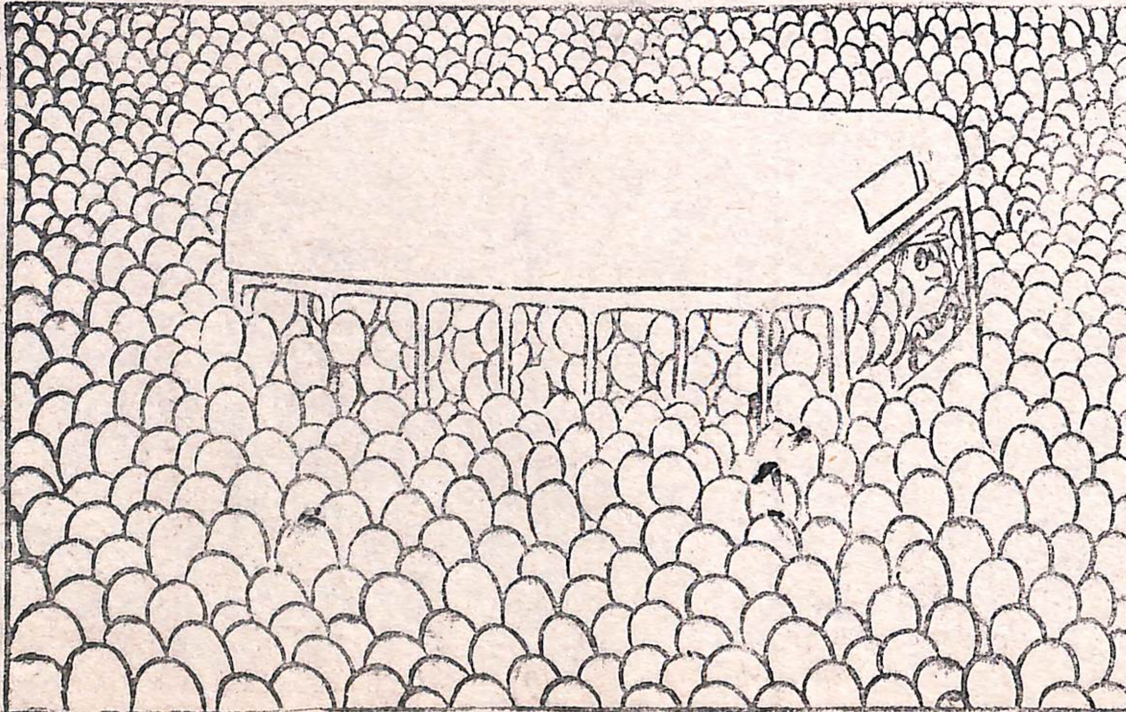
«Biletsiz kimse kalmasın beyler.. Bilet alalım!» Yolcunun biri: «Önce nefes alalım» diyor! Bir başka yolcu: «Ahlâksız, çek elini oramadan» diyor. Bir başkası: «öldüm yahu» diyor.

Dışardaki bir yolcu: «Biraz da biz ölek» diyor. Bir başka yolcu: «Ne üst kaldı ne baş» diye bar bar bağırıyor!..

Biletçi: «Pavyon da (üstü kalsın) dersiniz de, otobüse binince cimri kesilirsiniz» diyor. Bir yolcu: «Bu otobüs ne zaman kalkacak?» diyor. Biletçi: «Sıkışalım beyler» diyor!.. Bir yolcu: «Bu otobüs genel helâya mı gidiyor» diye soruyor!...

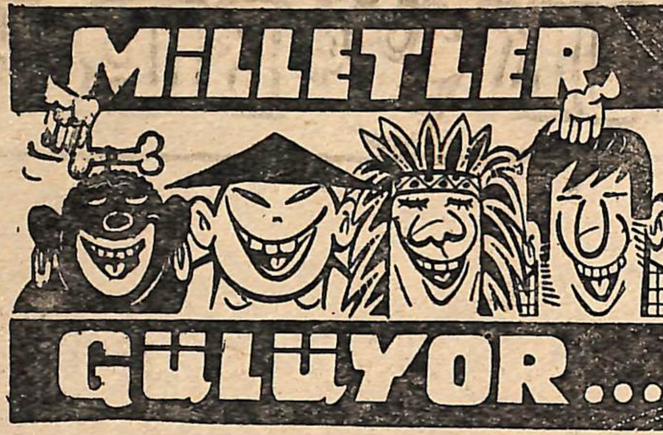
Biletçi: «İstersen Genelev'e gitsin» diye cevaplıyor. Kimi ağlıyor, kimi bağırıyor, kimi inmek, kimi binmek istiyor... Bu arada, otobüse ne oluyor.. Neden arıza yapıyor?..

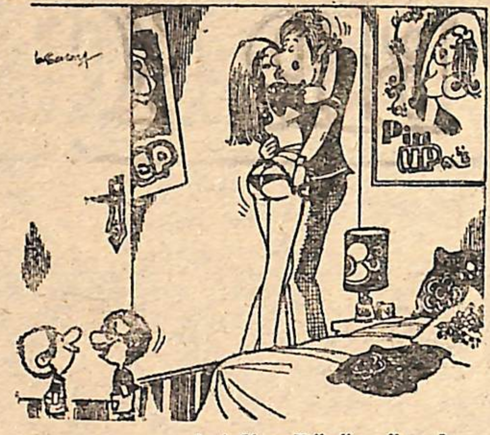
Otobüs depoya gidiyor... Herkes şaşıp kalıyor!.

— Beni böyle yatağa bağlamakla kendine bağlıyamazsın!...

— Aptal! Dövüşmüyorlar, sevişiyorlar!...

PAZARLIK

Macintosh'u muayene eden doktor kararsızdı:

— Doğrusunu söylemek gerekirse neyiniz olduğunu anlıyamıyorum, dedi.

O zaman bir teklifte bulundu Macintosh:

— Neyim olduğunu söylersem, bana ufak bir indirimde bulunurmusunuz vizite ücretinde?

TUTUMLU KADIN

Alfons, arkadaşına:

— Karım ev ekonomisine dikkat eder, dedi. Örneğin, geçen hafta doğum günüydü, pastaasının üzerine, kırk yaşında olduğu halde, mumdan iktisat etmek için sadece otuz mum koydu.

KARIN AĞRISI

Bir İskoçyalı, doktoruna midesindeki ağrılardan şikâyet etti. Doktor:

— Belkide çabuk yemek yiyorsunuzdur, dedi.

İskoçyalı izah etti:

— Ben lokantada yerim, yemek yer yemez çıkarım oradan...

— Öyle yapmasanızda, biraz dinlendikten sonra ağır adımlarla oradan ayrılsanız?

— Aman doktor, nasıl olur! Sonra, garsona bahşiş vermek zorunda kalırımki, bu beni daha çok rahatsız eder.

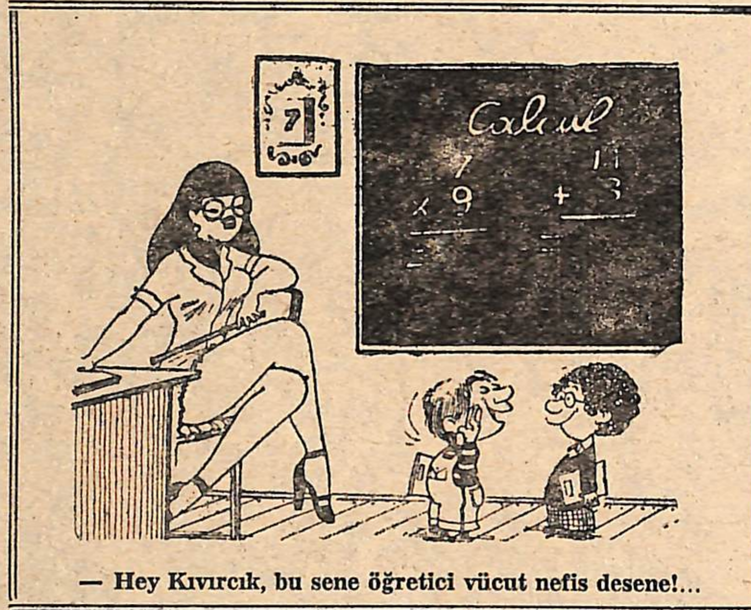
BOL KESEDEN

Babacan bir adam çok hastaydı. Vasiyetnamesini yazmağa karar vererek eline kalem aldı, önüne bir kâğıt çekti ve başladı yazmağa:

— Karıma on milyon, küçük oğluma ve kız torunuma altı milyon, oğlan torunuma beş milyon, oğluma üç milyon, anneme yedi milyon bırakıyorum.

Sonra, birden yazmayı keserek, başını kaşıdı ve:

— Hay şeytan, ama bütün bu milyonları nereden bulacağım ben? diye mırıldandı.

— Hey Kıvırcık, bu sene öğretici vücut nefis desene!...

SARHOŞ ŞAHİT

Üç otomobil bir dört yol ağzında birbirine girmişti. Trafik polisi suçun kimde olduğunu inceliyordu. Oradan geçmekte olan bir sarhoş, polise yaklaşarak:

— Ben biliyorum ilkin kimin çarpıştığını, dedi, çünkü gördüm.

— Çarpışmayı ilk anda gördünüzmü? diye polis sordu.

— Elbette, sizi nasıl net bir şekilde görüyorsam şimdi, olayıda öyle gördüm rahip efendi.

AKTÖRLERİN KİŞİLİĞİ

Bir tiyatro oyuncusu, diğerine:

— Üç yaratıktır bizim kişiliğimiz, dedi. Biri, olduğumuzu sandığımız, diğeri, olmağa çalıştığımız, üçüncüsüde toplumun bizi gördüğü.

KİTAP GİBİ

Bir erkek, anlatıyordu:

— Ben kadınları kitap gibi okumasını öğrendim.

Arkadaşı cevap verdi:

— Sus, bunu kimseye söyleme, Çünkü, nedense, erkekler kadınları kitap gibi okumasını öğrendiklerinde, ya kitap okuyamıyacak kadar gözleri bozuluyor, veya artık kütüphane kuramıyacak derecede yaşlanmış bulunuyorlar.

SARHOŞ

Jan eve girer. Madam:

— Sarhoşsun, diye bağırır.

— Ne münasebet, diye cevap verir Jan. İçmedimki...

— İçmediysen bile, sözlerime güvenebilirsin, sarhoşsun.

UNUTMAMAK İÇİN

İki deli, arasında:

— Parmağının etrafına sardığın o kırmızı şerit ne?

— Mektubu postaya atmağı unutmamam için,

— Attınmı mektubu postaya?

— Hayır atamadım. Yazmağı unutmuşum.

ZİYAFET DÖNÜŞÜ

Madam Roza kocasına sordu:

— Dün gece arkadaşının doğum günü ziyafetinden dönüşte mutfakta ne yaptın?

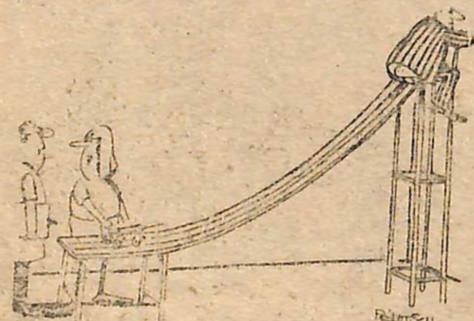
Koca boynunu büktü:

— Hiç, içki biraz midemi bulandırmıştı, limon sıkacağı ile bir limonata yaptım içtim.

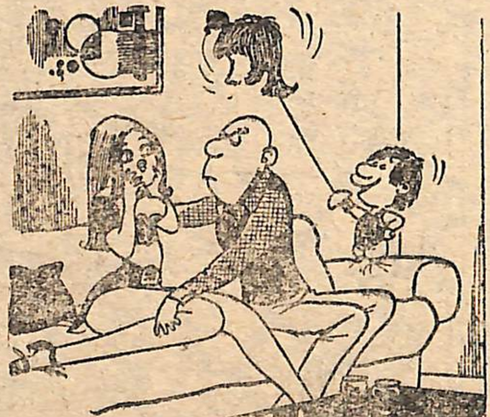
Madam Roza içini çekti:

— Bu sabah kanaryamı limonluğun yanında ölü buldum!..

Yaa, demek bu yüzden.

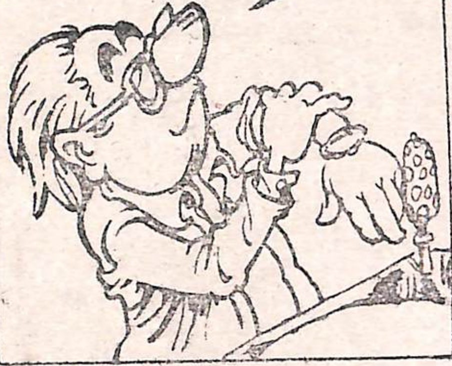

— Bu fikri Lunapark'tan aldım!...

— Abla bak, bundan haberin var mıydı?!.

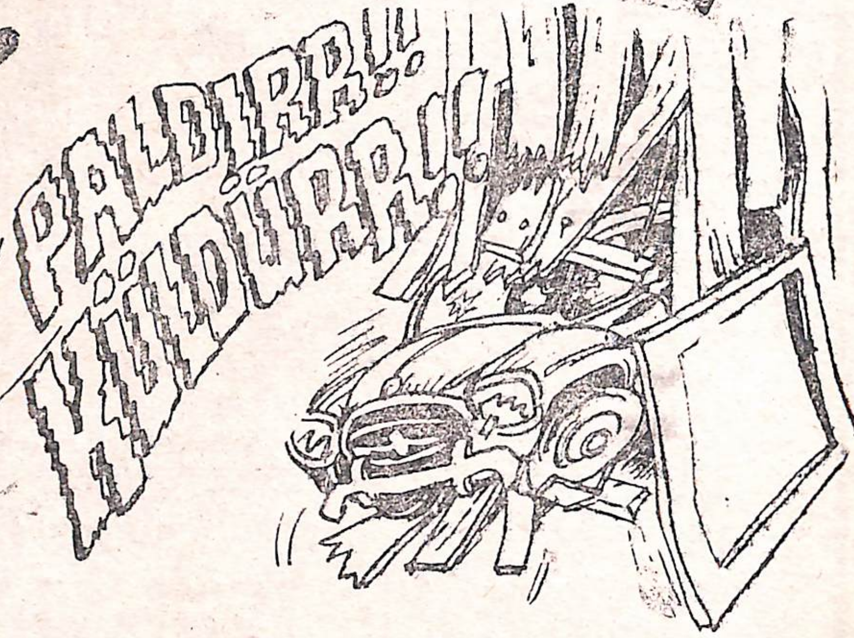
BİR KONUK BİR HÖDÜK

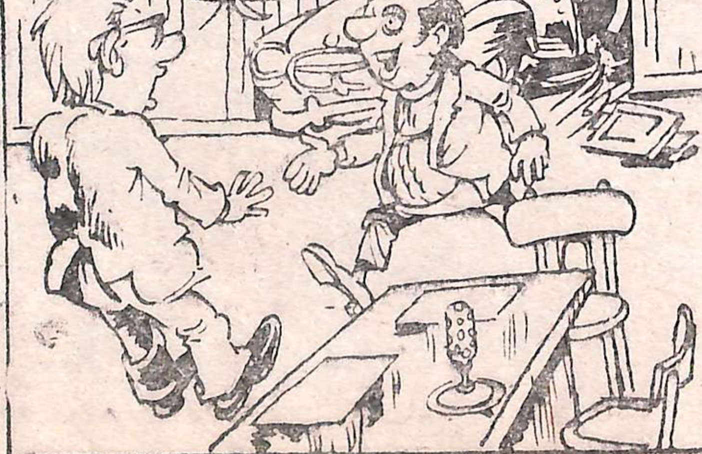

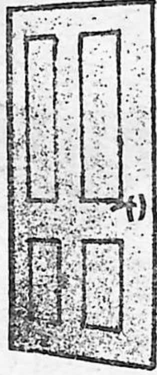

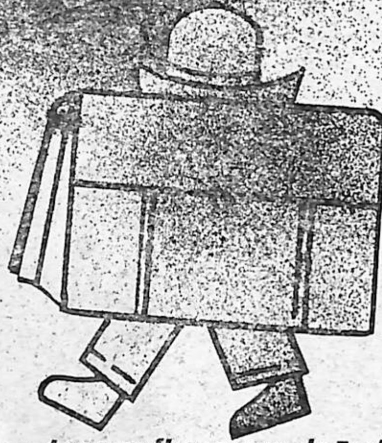

Aydın Alpusta oğlu

..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve
yurt sathında yaygın hizmet veren
bankamızı seçtinizse,

..tercihiniz
doğrudur!

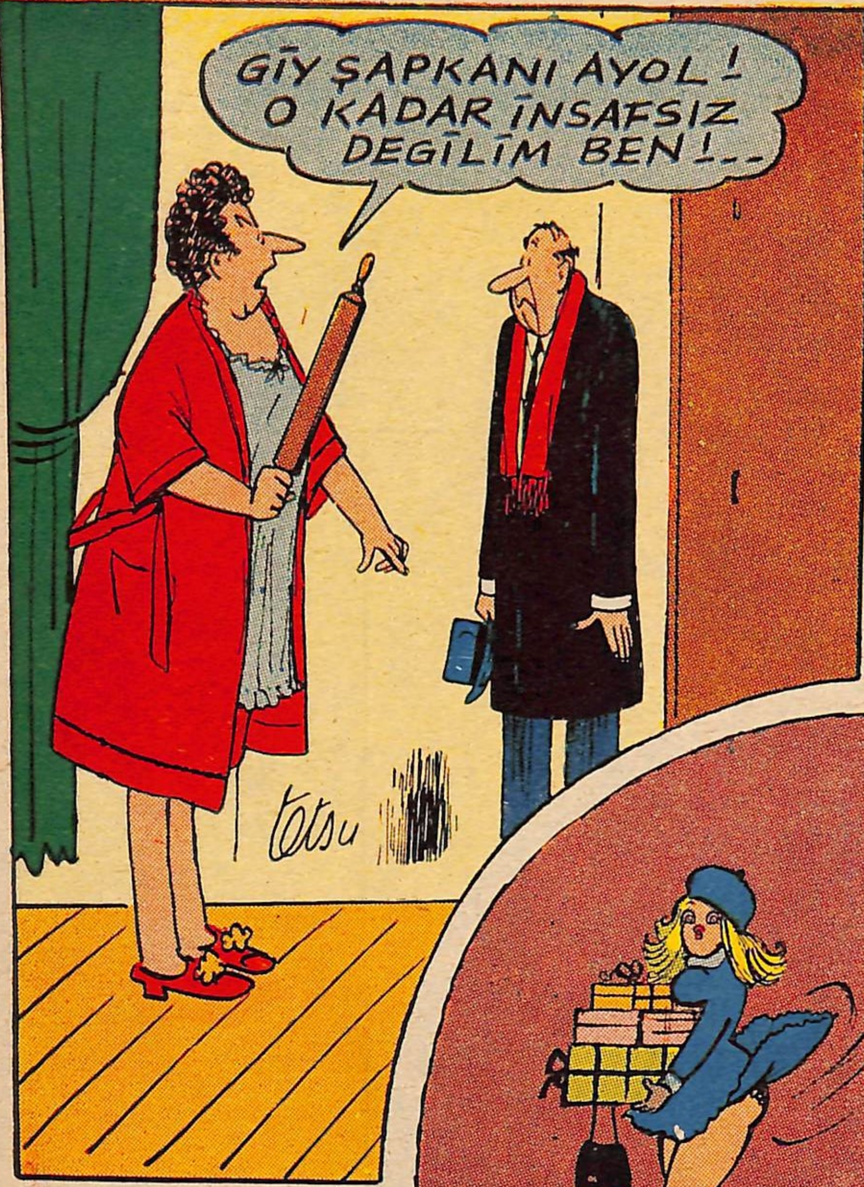

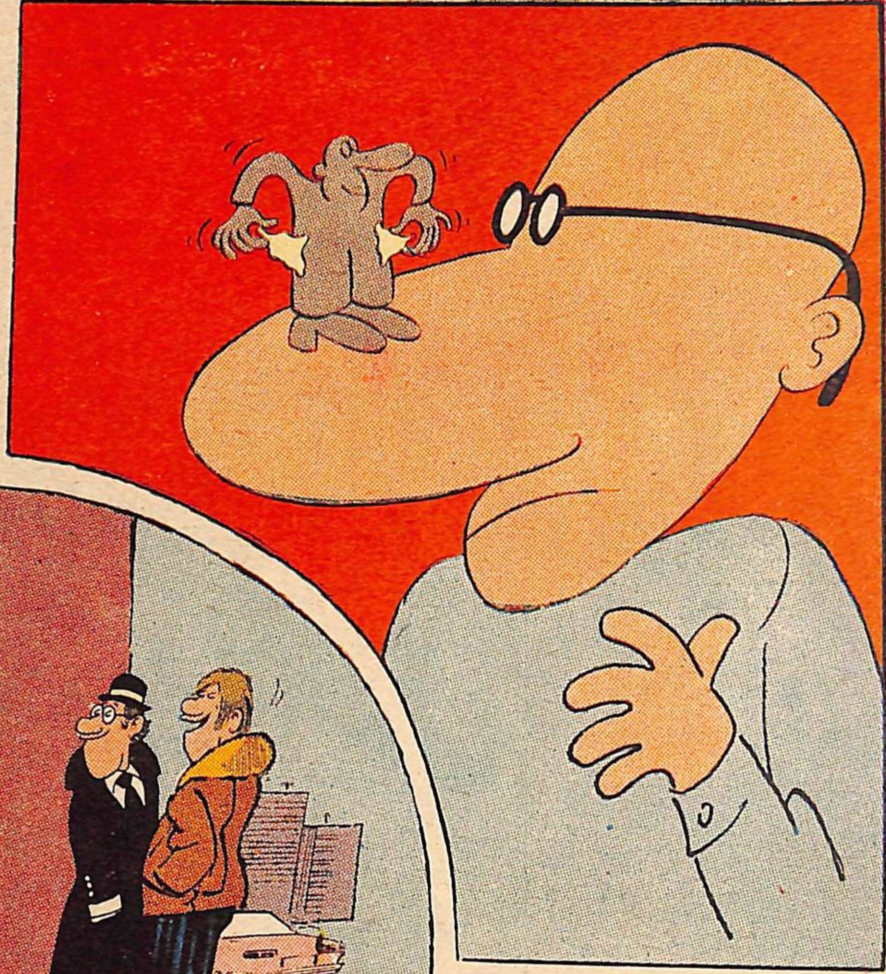
TÜRKİYE VAKIFLAR
BANKASI

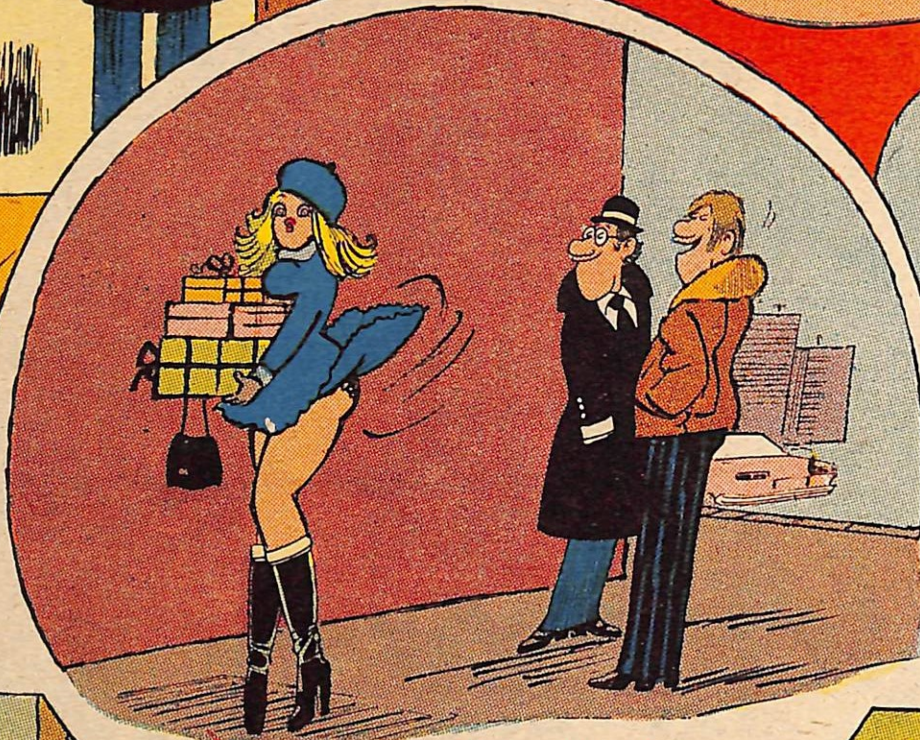
timur berkün

Ak—123

Akbaba

FENA DEĞİL AMA, KİLOTSUZ DAHA GÜZEL OLURDU!..

